

ON je starostliv, ty také?

Kázáno 21.7.1963, v Jeffersonville, Indiana, USA

Děkuji bratře. Zůstaňme ještě na chvíli stát k modlitbě. Se skloněnými hlavami: má někdo nějaké naléhavé přání? Projevte je zvednutím ruky. Jestliže pozvednete svou ruku, potom myslíte na svou prosbu.

Náš nebeský Otče, blížíme se Ti ještě z důvodu přání těch, kteří pozvedli své ruce. Pane, tohoto jitra potřebují mnohé věci. TY víš, nač ve svých srdcích myslí, neboť Ty jsi Slovo a Slovo rozeznává myšlenky a předsevzetí srdce. Prosím Tě, milostivý Bože, abys každému jednotlivci odpověděl přiměřeně jeho nouzi, a já vím, že to učiníš podle jejich víry. Dej nám víru, během kázání Tvého slova, Pane, – nechť jim to dá víru. Pomoz mi mluvit Tvé slovo – neboť Tvé slovo je pravda – aby vzbudilo víru a zodpovědělo tato přání. Pak zde mohou být ti, kdo z této úzké cesty odbočili a neputují s pravdou té cesty. Prosíme o to, Otče, aby dnes bylo něco učiněno a oznámeno, aby se opět rychle vrátili na cestu společenství s Kristem. Dny se blíží svému konci, to zlé je všude; je to veliké odpadnutí. Prosíme, Otče, aby ses nám nechal poznat, tím že uzdravíš nemocné v našem středu a vykonáš divy. Ne, že bys to musel dělat, abys nám dával vědět, že jsi Bůh, ale proto, že jsi to zaslíbil. Víme, že Svá zaslíbení splňuješ, jestliže jim jen můžeme věřit a poznat, že jsou pravda. Prosíme o tuto přízeň ve jménu Ježíše Krista. Amen. Můžete se posadit.

Vzal jsem si trochu času, abych přečetl některá přání, která zde leží. Jsou dvě nebo tři, jedno je prosba o modlitbu. Leží tu také kapesníky, nad kterými se přirozeně budu rád modlit – zanedlouho, budeme-li pociťovat přítomnost Ducha svatého a dosáhne to svého nejvyššího bodu, budeme se za to modlit. Potom se vždy snažím, modlit se, až celé shromáždění, všichni jsou pomazáni Jeho přítomností.

Je mi velice líto, že tak mnozí musejí stát a nemáme místo, aby se mohli posadit. Dnes je den, ve kterém vedro vrcholí. Máme asi stoprocentní vlhkost vzduchu a teplotu přibližně sto stupňů Fahrenheita, tak je velice dusno a horko.

Na dnešní ráno jsem oznámil bohoslužbu s uzdravováním. Důvod pro pořádání bohoslužby s uzdravováním je, že věřím tomu, co On zaslíbil. Nemohu říci, že to bude činit, ale věřím, že potom, co uslyšíme Jeho slovo a svoji víru ustanovíme na tom, co zaslíbil, máme právo si nárokovat Jeho zaslíbení uzdravování, přesně tak, jak to děláme se zaslíbeními spásy.

Obě tato přání – nevím, zda se toto natáčí, mohlo by to být dobré. Míním, že by to bylo dobré také pro ty, kteří tu nejsou, pro veřejnost, kdyby to mohli slyšet. Je to přání:

Prorokoval jsi, že bude milion černochů zabito, nebo jsi jen oznámil, že k tomu dojde?

Nuže, hled'te, vždy jsem vás žádal o to, abyste dávali dobrý pozor na to, co slyšíte. Podívejte se, je toho tolik, co je prostě lidským stanoviskem. Ale vždy, když něco vyjde, je to vyřčeno jako TAK PRAVÍ PÁN, samotně vidění nebo něco takového. Ta vidění na podiu a v posluchačstvu působíte vy sami; to není Bůh, to jste vy. Bůh to vidění nevyvolává, to děláte vy sami skrze víru v božský dar.

Jako ta žena, která se dotkla Jeho roucha: ON nevěděl, kdo to je, nebo co s ní nesouhlasilo, to udělala ona sama. Nuže, to bylo TAK PRAVÍ PÁN. Bylo to TAK PRAVÍ PÁN, když k ní Ježíš mluvil a řekl, že její víra ji zachránila. Ale vidíte, musíte dávat pozor.

Ne, jen jsem mluvil o Martinu Lutheru Kingovi a o tom velkém povstání, které mají na Jihu s těmi barevnými lidmi. Řekl jsem: „Kdyby tito lidé byli otroky, sebral bych svůj sbor a odešel na Jih, abych těm lidem z otroctví pomohl.“ Jistě, že bych to udělal, neboť otroky z lidí dělají lidé, Bůh ne. My všichni pocházíme ze stejné krve. Všichni pocházíme z jednoho stromu a to je Adam. Bůh nechal všechny národy vzniknout z jedné krve. Ačkoli jsme hnědí, žlutí, černí, rudí nebo jaké ještě jiné barvy, všichni jsme stvoření Všemohoucího a mezi námi by neměly být žádné rozdíly.

Ten problém tam je „oddělené školy“. Byl jsem tam v době prvního povstání a slyšel jsem to; vím, o čem mluvím. Ti barevní lidé mají pěkné školy, někdy jsou mnohem lepší než ostatní školy. Kupříkladu ve Shreveportu mají lepší školy než ti bílí. Ale jedná se o to, že někdo dostane nápad a ponouká je, jít tam a smíchat se mezi sebou. Mám za to, že by to bylo v pořádku. Ale čeho se dosáhne, pokud proti tomu tito lidé protestují?

Mám za to, že Martin Luther King byl inspirován komunismem, čímž by byl asi milion lidí zaveden do smrtící pasti. Vidíte, neříkám, že mi to řekl Pán; já si to myslím. Myslím, že to se nemělo stát. Vidím, že tito lidé by měli být křesťané a vzájemně se přijímat jako bratři. Ale mám za to, prostě protože...

Spojené státy, vláda nyní zařídila, že nemohu ani podepsat šek, který byl předán mně osobně. Znamená to, že jste zbaveni práv daných vám ústavou, ale co proti tomu mohu dělat? Prostě jít kupředu, nic víc. Musí to jít skrze jiné zařízení, než si já jako občan Spojených států mohu vyzvednout šek. Musí to jít přes tento sbor. Já si ho nemohu nechat proplatit. To není správné. Je to protiústavní. Ale co

proti tomu zmožu? Nic. Byl zde daňový zplnomocněnec, který mi řekl, že to nemohu udělat. Nuže dobře, tím je to vyřízené. Jestliže to tak je, co s tím? Nechte to prostě jít.

Myslím, že je to asi totéž – moji barevní bratři a sestry z Jihu by neměli sahat po zbraních a povstávat proti svým bratrům; přece kvůli takovým maličkostem, jako jsou tyto, určitě ne. Jaký je v tom rozdíl, kde a do které školy chodíte? Viděl jsem příjemnou barevnou mladou dámu toho rána, když ve Shreveportu vypuklo povstání a také starého barevného kazatele, který stále znovu opakoval policii: „Dovolte mi k nim promluvit.“ Byl to starý bohobojný muž. Postavil se tam a řekl: „Nikdy jsem se za svou barvu pleti nestyděl. Můj Stvořitel mne učinil tím, čím jsem, nikdy jsem se za to nestyděl, až dnes ráno.“ Dále řekl: „Když vidím vás, svůj lid, takto jednat, stydím se, že jsem černoch.“ Byla zavolána policie, musel toho nechat, protože ho ukřičeli.

Vystoupila tam milá, hezká, vzdělaná, barevná dáma, velice inteligentní. Řekla: „Zaprvé bych nechtěla, aby mé děti učila bílá žena.“

„Proč?“

Řekla: „Protože nemá o mé děti takový zájem, jako barevná učitelka. Podívejte se na naše školy tady. Nad čím se rozčilujete?“

Ona řekla: „V našich školách máme plavecké bazény a všechno ostatní, oni to nemají. Kvůli čemu vůbec křičíte?“ I ji ukřičeli.

Vidíte, tito lidé jsou inspirováni převráceným motivem. To je důvod, proč to zmiňuji, ne že by to bylo proroctví proti tomu – nic k tomu od Pána nemám. Můžete si být jisti, že kdybych vám měl k tomu co říci od Pána, pak to je vždycky... Teď mluvím já, ale když mluví On, pak říkám: „To nejsem já, je to TAK PRAVÍ PÁN.“ Nemohu to vyslovit, dokud mi to neřekne.

O Martinu Lutheru Kingovi bych mohl smýšlet úplně převráceně, nevím, nemohu to říci, toto je pouze mé mínění. V posledních dnech to tak má být, že někde něco způsobí problémy. Všechno je inspirováno satanem, všechno, co povstává, aby to zničilo náš blahobyt a všechno, co máme. Cítím s těmi lidmi tam; nikdy si nemyslete, že ne. Jsem pro svobodu a všechno, ale lidé nyní nejsou v takovém stavu. Myslím však, že to, k čemu skrze to dojde, jestliže to někdo nezastaví, bude další revoluce. Vidíte, jsou to komunisté, kteří působí mezi těmito lidmi.

Byl jsem v Africe, když tam dělali totéž. Víím, tam přišli komunisté a říkali těm barevným lidem: „Vždyť vy jste přece *toto, ono* nebo *něco jiného*. Jste *tohle, tamto*, nebo *něco jiného*.“ A vííte, že v první řadě tím bylo docíleno toho, že tisíce jich byly zabity. Co tím získali? Nic! Vidíte? Nic.

Miluji lidský život. Služme Pánu. Naše království je nahoře a s tímhle se vůbec nedá srovnávat. Pokud máme co jíst a pít, co ještě potřebujeme navíc? Víím, co by to bylo a poznávám, že to způsobuje jen problémy.

Je tu ještě jedna otázka: Proč řekl Pán Ježíš, když přišel k Janu Křtiteli: „Náleží nám splnit všechnu spravedlnost!“? Co to znamená?

Nuže, vzpomínám si na Dr. Roy Davise, jednoho z mých osobních přátel, který mě křtil – to bylo jedenkrát, co jsem byl pokřtěn. On řekl, že Jan mínil – vzpomínám si, že to řekl v jejich škole: „Jan věděl, že sám ještě nebyl pokřtěn, a tak se nechal pokřtít od Ježíše.“ V tom jsem s tímto velkým doktorem nesouhlasil.

Ne abych se hádal, ale kvůli pravdě bych chtěl říci toto: Ne, byli tam dva muži, dva vůdcové té hodiny, Mesiáš a prorok se tam ve vodě setkali. Myslete na to: Jan nekřtil na odpuštění hříchů, neboť oběť ještě nebyla obětována. Vidíte, ještě žádná oběť nebyla. Ta Oběť k němu přišla do vody. Dejte pozor. Když Jan vzhlédl a spatřil Ježíše, řekl: „Já bych musel být od Tebe pokřtěn. Proč přicházíš ke mně?“

Ježíš odpověděl: „Nech to pro tentokrát tak být.“ Tak se to stalo. „Nech to tak být, neboť se sluší naplnit všechnu spravedlnost.“ Jan byl prorok, ke kterému přišlo Slovo Páně. Ono přichází jenom k prorokovi. Protože Jan byl prorok, pochopil, že toto byla ta Oběť, a podle Zákona musela být oběť před obětováním umyta. To je důvod, proč Jej pokřtil. Vidíte? ON řekl: „Sluší se, naplnit všecku spravedlnost.“ Ta Oběť, již byl, musela být v umyvadle umyta, než byla přinesena k obětování. Ježíš byl tou Obětí, Jan to věděl. A On věděl, že před obětováním musí být umyt. Přímo potom Jej veřejnost předvedla k soudnímu přelíčení a byl obětí za všechno lidstvo. Pán vám požehej.

Nyní budeme mít krátkou zvěst a důvěřujeme, že nám Pán dá Své požehnání. Příští týden odvezu děti na prázdniny do hor. Jestliže se pak vrátím včas, chtěl bych následující neděli ráno kázat, dá-li Bůh a též kazatel. Během týdne vám dáme vědět. Vy, kteří bydlíte mimo město, dostanete písemnou zprávu. Chtěl bych mluvit na téma, proč tak přesně věříme věcem o Kristu, proč to tak musí být a nemůže to být jinak, a dokážeme to Písmem; dá-li Pán. Jestliže nepřijedu, pak vás uvidím, jestliže Pán prodlí, v zimě nebo příští léto, jakmile se vrátíme zpět. Nyní se vracíme zpět do Arizony, aby děti mohly do školy.

Dnes ráno, před modlitbou za nemocné, budeme číst ze Slova Božího. Vííme, že bez Slova by bylo nemožné, aby se něco stalo. Jen Slovo může způsobit ta požehnání, která vyprošujeme pro nemocné a potřebné. Chtěl bych nyní číst z 1.Petr.5 a začnu prvním veršem. Potom bych chtěl číst z Žid.2:2-4.

Starší, kteří mezi vámi jsou, prosím já spolustarší, a svědek Kristových utrpení, a budoucí, která zjevena bude, slávy účastník, paste stádo Boží, které při vás je,

opatrujíte je ne bezděky, ale dobrovolně, ne pro mrzký zisk, ale ochotně, ani jako panující nad dědictvím Páně, ale příkladem jsouce stádu. A když se ukáže kníže pastýřů, vezmete tu neuvadlou korunu slávy. Podobně mládenci, buďte poddáni starším. A všichni poddanost jedni druhým ukazujte, pokorou uvnitř se ozdobte. Bůh zajisté pyšným se protíví, ale pokorným dává milost. Pokořte se tedy pod mocnou ruku Boží, aby vás povýšil časem svým. Všelickou péči svou uvrhouce na něj. Nebo on má péči o vás.

U Žid.2 čteme tato slova. Jedná se mi o pojem textu „odhodte své starosti“. Můj text zní: **ON je starostliv. Ty také?** Nyní bych chtěl tuto část přečíst, zatímco si otvíráte Žid.2, abyste mohli poznat opravdový význam toho, co tento text znamená.

Nebo poněvadž skrze anděly mluvené slovo bylo pevné, a každé přestoupení a neposlušnost vzala spravedlivou odměnu pomsty, kterák my utečeme, takového zanedbávající spasení? Kteréžto nejprve začavši vypravováno být skrze samého Pána, od těch, kteří jej slýchali, nám je utvrzeno. Čemu i Bůh svědectví vydal skrze divy a zázraky a rozličné moci, i podělování Duchem svatým, podle vůle své.

Chtěl bych pojednat o tématu: **ON je starostliv. Ty také?** Když On byl zde na Zemi, staral se o lidi. Právě v tom smyslu mě tato myšlenka napadá, než budu mluvit a modlit se za nemocné, i když nevím, jakou modlitební řadu budeme mít.

Nejprve, abychom se tomu přiblížili, musí posluchačstvo věřit. Jestliže totiž nemáte víru, pak sem vůbec nemusíte chodit, abyste za sebe nechali modlit, neboť k tomu je zapotřebí společně vaší a mé víry – má víra, věřit Jemu, vaše víra, věřit Jemu. Na to nezapomínejte, zatímco o tom budeme hovořit. Musíme mít něco, čeho se můžeme držet, výchozí bod, míním tím něco, oč můžeme naši víru opřít, při tom, oč usilujeme. Jestliže se člověk chystá něco dělat bez dostatečné víry, může si být jist, že to nevyjde. Ale když k tomu přistupuje s dostatkem víry, musí mít úspěch, jestliže to je podle Boží vůle a účelu.

Myslel jsem na to, že On se stará. Včera večer mne Duch svatý vedl obzvláštním způsobem. Čekal jsem na to, že přijdou někteří přátelé, aby pomohli bratru Woodsovi upevnit obytný vůz, který si postavil, na jeho nákladní vůz. Nevěděl jsem, proč jsem se snažil najít mého dobrého přítele, bratra Evanse. Vyjel jsem na dálnici. Má žena a rodina, která sedí támhle vzadu ví, že toto je pravda. Najednou jsem se obrátil a jel zpět k motelu.

Ó, jak to přemohlo mé srdce, když jsem viděl tolik přátel, kteří se tam během několika minut sjeli, že výjezd z dálnice byl zablokován a auta již nemohla ani projíždět. Jsou to skuteční praví přátelé, kteří přijeli stovky mil z Georgie, Tennessee, Alabamy a všech možných míst, aby se zúčastnili bohoslužby. Potom mi v srdci vyvstala myšlenka: „Co mám těmto lidem říci, když vím, že ve dni

soudu budu muset skládat účet za to, co jim říkám?“ I já miluji tento velký život, který leží před mnou a chtěl bych tam být.

Z nějakého zvláštního popudu jsem dojel na místo, kde jsem neobvyklým způsobem odbočil. Namísto toho, abych odbočil již předtím, jel jsem dále a odbočil až tam. Světla ozářila dva páry, dvě mladé dámy, které jsem oddal s dvěma milými mladými kazateli, oni stáli venku. Potom, co satan viděl, že služba jednoho z těchto kazatelů byla zbudována – on si vzal svoji životní družku od tohoto oltáře tady a šťastni se vydali na svatební cestu – se nepřítel vrhl na tohoto mladého muže. Říkám to, abych vyjádřil, o čem mluvím: „Stará se?“ S vírou, která nepřijímá to „ne“, se vrátili zpět sem. Oni jeli na svatební cestu daleko na východ, ale vrátili se, seděli a čekali. Přišel jsem, ten milý, hezký, mladý muž a jeho žena, kteří seděli venku, plakali. Ona i její partner. Druhý muž, bratr, který byl přítelem tohoto mladého muže, přiběhl a řekl: „Ó, bratře Branhame, stalo se to a to.“

Šel jsem dovnitř a viděl jsem tam sedět tohoto hezkého mladého muže – v rozkvětu života, vedoucího mládeže; seděl tam a satan jej spoutal. Vůbec to nepostřehl, ale vzal jsem levou rukou jeho pravici, abych zjistil, trápí-li jej nějaká nemoc. Ale žádné znamení vibrace se neobjevilo. Když jsem vyšel po modlitbě a postu z místnosti, kde jsem čekal na Pána, bylo tam pomazání Ducha svatého, a proto jsem byl tak veden, vidíte. Potom jsem nad ním viděl temný stín. Neřekl jsem, co jsem udělal, ale během několika minut všechno zmizelo. Chlad z jeho rukou byl pryč. Jásal a chválil Boha. Přišel k sobě až po několika minutách. Dnes dopoledne sedí zde ve shromáždění. Vidíte, jak se satan snažil tohoto mladého muže zmást, chtěl mu způsobit komplex, něco mu připomínal, ale Duch svatý to poznal. Viděl jsem to skrze vidění od Pána. Ale Bůh byl o tohoto muže starostliv. Bůh se o tohoto mladého muže staral.

Před několika minutami jsem přišel dovnitř a potkal se s jednou dámou; vidím, že sedí v uličce. Opatřili jí místo, takže se mohla posadit. Říkala: „Devět let se snažím tě dostihnout, bratře Branhame. Jsem tak zoufalá! Přišla jsem pozdě a ani jsem nemohla dostat modlitební lístek, abych se dostala do modlitební řady.“

Billy má přirozeně pověření starat se o to, abych tím nebyl zatěžován. Vodi mne dovnitř a vyvádí ven. Nemějte to Billymu za zlé. Jemu to bylo nařizováno předsednictvem. Kdyby to nedělal, nebyl bych schopen mít modlitební řadu anebo sem přicházet. Vy to chápete. Ve všem, co děláme, musí být nějaký systém. Musíme ho mít.

Ale on řekl: „Pojď, tati, pospěš si.“ Ta žena trochu ustoupila a řekla: „Bratře Branhame, mohla bych s tebou krátce mluvit? Když jsem tam stál, přišlo na mne vidění o této hezké mladé ženě a viděl jsem, že její srdce bylo obtíženo. Snažila

se pracovat, aby měla být z čeho živa. Dávno předtím, v čase jejich rodičů, se stala zlá věc, která také zapříčinila to, co se s ní stalo. Pán Ježíš to zjevil a ukázal, co to bylo. A tam, v jediném okamžiku, to od té ženy vzal. Chodila kolem, radovala se a jásala. Nyní sedí šťastná mezi námi a stírá si slzy z očí. Ona ví, že pravda o té věci je zjevena. A tato ubohá, malá, neurotická žena, která byla tak nervózní, že si sama nedokázala pomoci, myslela, že pro ni není naděje a Duch svatý tu není a toto je její poslední den. Devět let to zkoušela, byla úplně zoufalá. Ale Bůh se staral o tuto malou ženu, o kterou se nikdo nezajímal. Jaký je to čas!

ON je starostliv. Když byl tady na Zemi, jak jsem řekl, byl o lidi tolik starostliv, že uzdravoval nemoci, utěšoval srdce, mluvil jim o místě, kam půjde a které pro ně připraví, a že se vrátí, aby si je vzal k Sobě. Byl o ně starostliv. Dejte pozor, staral se tolik, když věděl, že musí jít, aby nám přinesl tuto velikou věc, že řekl: „Nezanechám vás bez útěchy, pošlu Ducha svatého, ten se bude o vás starat dále“ – dokud se On nevrátí. Není nikoho, kdo by se staral jako Ježíš. My víme, že Jeho tělo jako velekněz v díle prostředníka, které nyní vykonává, musí být neustále v přítomnosti Boží jako přímlovce, aby Bůh hřích hříšníka nemohl vidět – On vidí jen krev Svého vlastního Syna. Protože to věděl, poslal dolů Ducha svatého, který pokračuje v utěšování Svého lidu. Je starostliv? Jistě, stará se. Má se starat o Svůj lid nadále, o Svůj lid na Zemi právě tak, jak se o ně staral, když zde byl. Neboť On řekl v Jan15, jestliže si to chcete zapamatovat – já jsem si poznamenal to biblické místo, na něž bych se chtěl odvolat, Jan15:26-27.

Vidím, že mnozí z vás si ta biblická místa zapisují. Často se odvolávám na Písmo, pokud to ještě nevíte; poznamenanám si ta místa, potom vím, o kterém mluvím právě teď; neboť je to vždy ve Slově Pána.

ON řekl, že když přijde Duch svatý, kterého Otec pošle ve jménu Svém, bude vydávat svědectví o Něm. Jinými slovy, bude činit totéž, co činil Ježíš. Duch svatý, který působil skrze stánek úmluvy a posvětil ho, by činil totéž, co On. Co by to mělo při nás vypůsobit, když víme, že dnes mezi sebou máme téhož utěšujícího Pána Ježíše v podobě Ducha svatého, který je jinou službou, v níž působí Bůh sám!

ON byl útěchou Izraele, když vzhlíželi vzhůru, viděli ohnivý sloup a mohli slyšet proroky vyslovovat slova pravdy a Bůh je potvrzoval. To byla jejich útěcha.

Byl útěchou, když na Zemi putoval jako člověk, Bůh učiněný masitým tělem. Bůh se reprezentoval a sám sebe vyjádřil skrze Člověka Ježíše Krista, který zaslíbil: „Skutky, které jsem Já činil, budete i vy činit. JÁ jdu k Otci a pošlu

Ducha svatého, což budu Já v podobě Ducha. Budu s vámi, a ve vás přebývat. Tytéž věci, které jsem zde činil, bude ve jménu Mém opět činit Duch svatý, když přijde.“ Proto řekl, že je neodpustitelný hřích, mluvit proti tomu; nyní, potom, co je dokonáno smíření, se rouhat Duchu svatému.

ON by to činil stejným způsobem, abychom věděli, jestli je to útěcha z nějakého pozemského hlediska, nebo útěcha od nějaké starší osoby, která nás obejmě, trochu stiskne a dodá nám dobrý pocit – anebo theologické slovo nějaké denominace, že by se řeklo: „Nyní patříš k nám, my to máme; teď nepatříš ke všem těm ostatním, neboť ti to nemají.“

ON toto hned zjistil a řekl: „ON přijde ve jménu Mém. Skutky, které Já činím, budete i vy činit, jestliže na vás spočine.“ ON by utěšoval stejným způsobem, že nám odpouští všechny hříchy, uzdravuje nemoci a jako útěcha k nám promlouvá o království, které přijde. Vidíte, prokazuje se mezi námi sám, jak se mezi námi prokázal Bůh skrze Ježíše Krista. V 1.Tim.3:16 je psáno s ohledem na Boha: „Je to nesporně veliké tajemství Božího blahoslavení, že Bůh je zjeven v masitém těle.“ Viděli jsme Boha v masitém těle. To byla útěcha Boží, vědět, že byl o nás tak starostliv, že přišel dolů a stal se takovým, jako my. Bůh zjevený v masitém těle – ne nějaká jiná osoba, nýbrž Bůh sám.

A abych to ještě více přiblížil, On posílá Ducha svatého, aby nás utěšoval a zůstával v nás. Ó, On je starostliv!

Nyní musíme přejít k jiné části Písma nebo k jiné myšlence, abychom to podložili. Než to udělám, chtěl bych říci ještě následující: každý tohoto Utěšitele nemá; oni jej nemají. Důvod, proč Jej nemají, tkví v tom, že Jej nepřijímají. ON tu pro ně je, ale oni Jej nepřijímají. Doufám, že jste dost duchovní, abyste si ověřili, co tu říkám. Mluvím ke skupině lidí, za niž se za několik minut máme modlit. Tuto útěchu máme v Duchu svatém, který byl poslán jako utěšitel, ale všichni lidé to nepřijímají. Nevěří tomu. Vidíte? Místo, aby to dělali, přijímají útěchu z jiných pramenů, z jiných prostředků. Jestliže nepřijímají Bohem připraveného Utěšitele, pak si musí zjednat jiného utěšitele. Vidíte, nemůžete žít, aniž byste měli pro co žít.

Doufám, že to každý z vás pochopil, zvláště vy, za něž má být modleno, kteří jste tohoto jitra tak neutěšení, možná z těžkostmi, kde lékaři jsou bezmocní.

Věříme, že lékaři lidem pomáhají. Věřím, že Bůh uzdravuje skrze léky. Bůh uzdravuje skrze chirurgické zákroky. Bůh uzdravuje skrze porozumění. Bůh uzdravuje skrze lásku. Již trocha lásky urazí dalekou cestu. Jestliže je někdo úplně zmatený, pak mu jednou ukažte, že jste o něj starostlivi! Hleďte, Bůh uzdravuje skrze lásku, skrze modlitbu, Bůh uzdravuje skrze divy. Bůh uzdravuje skrze Svě slovo. Bůh uzdravuje! Ať je to jakýkoliv pramen, Bůh skrze něj uzdravuje. Je to

Bůh, kdo uzdravuje, neboť řekl: „JÁ jsem Pán, který uzdravuje všechny tvé nemoci.“ To všechno by mělo působit spolu. Také muži s různými službami by měli při tom spolupracovat. Ale nedělají to, neboť někdy je jim zakazováno, zaujmout nekompromisní postoj ke Slovu, protože jejich denominace to nedovoluje. Ale tohle pravdu nezadrží, Bůh přesto pokračuje dále a právě tak i s uzdravováním.

Oni se pokoušejí čerpat útěchu z jiného pramene. Hovořme nejprve o duši.

Zjišťujeme, že mnozí lidé zkoušejí najít útěchu v pití. Víte, že máme přísloví, které je v tomto čase populární, že totiž mnozí kazatelé příležitostně pijí, než vystoupí na podio; napijí se silného nápoje a opijí se. Je známo, že byli spatřeni kazatelé, kteří se na podiu potáceli pod vlivem kořalky. To nesmí být. To by nemělo být. A často ztracujeme takového muže, ale to bychom neměli dělat; měli bychom zjistit, jaký je jeho problém. Mnozí byli před svým obrácením alkoholic. Vidíme, že je to ostuda a potupa, když jsou v tomto stavu. Ale není to větší potupa než lež, krádež, žádost po ženách, anebo některá jiná věc z příkázání. Možná, že se některý muž narodí s velkou žádostí a vidí tyto moderní striptérky na ulici a má neustále problémy. Podívejte, ten muž se tak narodil, co by nyní měl dělat – kazatel, který pije, nebo ženy, které kouří atd.?

Když se nemorálně oblékají, usilují čerpat útěchu z toho, že jsou pěkně upravené a chtějí tím dosáhnout toho, aby se po nich muži ohlíželi. Jiný důvod tu není. Ona je částečně blázen. Vidíte? Žádná rozumná žena, která přemýšlí, by se vědomě před mužem nesvlékala. Nemá k tomu vůbec žádný důvod, ale snaží se o to. Ty mladé dívky, které dnes chodí po ulicích, jsou opravdové děvky. Prosím, promiňte tento výrok. Myslete na to, tento pásek není určen jen lidem zde, jde to do celého světa.

Žena, která se svléká, protože si myslí, že je horko – ale jděte jednou nazi na slunce a pak jděte ven oblečení. Co je nejchladnější? Indiáni, Papagosové a Navajové a obzvláště Papagosové tam v rezervaci; ty ženy chodí zahaleny do velkých tkaných dek, aby se chránily před sluncem, a aby je to ochlazovalo. Proč? Sice se potí, ale vítr, který vane, působí jako klimatizační zařízení, víte. Ale tady k tomu ženy nemají žádný důvod; ony to nevědí, nepoznávají to. Neříkám, že to dělají; mnohé jsou milé. Neříkám to pro to, abych byl hrubý. Říkám to proto, že se snažím jimi otrást k probuzení.

Vidíte, je to jen satan. Chápete, že to druhé pohlaví, mužské pohlaví, na něco takového hledí; má to na ně takový vliv, že dupají na brzdy, až skřípou a kvílí, jako když vyje vlk. Proč to dělají? Ženy to dělají, aby muže přiměly právě k tomu. Proč vycházíte ven sekat trávu právě v horkém odpoledni v 16.00 hodin, když se muži vrací z práce? Ukazuje to, že je to duch bláznovství. Vím, že mnohé z nich

mají IQ pravděpodobně milionkrát vyšší, než mám já, ale já zkouším váš IQ podle Slova Božího a vidíte, co potom ještě zbývá! Ten IQ je právě moderní, ale pravým důkazem je ovoce a potvrzení vašeho života. Ale ony se snaží najít útěchu v tomhle.

Mnohé říkají: „Nu, já to nedělám.“ Ale oblékají se tak výstředně a snaží se být modernější než žena, vedle níž bude příští ráno sedět ve sboru. Má lepší klobouk nebo lepší šaty, jen proto, že si to může dovolit. Vidíte, ten hřích sahá hluboko. V tom hledají útěchu.

Dospělo to tak daleko, že je tím zasažen celý národ, a nejen tento, ale celý svět. Mnohé věci bych tu mohl zmínit. Mohl bych o tom mluvit obsírně, ale neudělám to, abych šetřil čas pro nadcházející bohoslužbu s uzdravováním. Jsem si jist, že chápete, co mám na mysli. Zasáhlo to politický svět, politický a společenský život, morální život národa a lidí na celém světě. Došlo to tak daleko, že muži chtějí být politiky jen pro to, aby se nazývali politiky. Mají množství peněz, mohou si získávat hlasy voličů, pronajmout si stroje, aby to dělaly atd. – jen kvůli tomu, aby se tak nazývali. Miliony a miliardy dolarů vydávají na to, aby byli nazýváni velikými politiky. O tom toho bylo řečeno dost, víte, o čem mluvím.

Společenský život! Lidé vynakládají úsilí, aby se v tomto pomateném společenském životě shodli. Neříkejte mi, že svět se nezbláznil, když dělají, co dělají. Jistě to tak je. Je to svět plný nervově nemocných lidí. Jediná cesta úniku je skrze milost Boží. Pozorujte, lidé v tomto sociálním životě dopěli k tomu, že zakládají svazy, vstupují tam a věří: „Jsmo lepší než ta druhá skupina.“ Tak se to prostě dělá. Lidskou morálku to zasáhlo natolik, že – a to vážně, přátelé, nevěřím, že 90% lidí v tomto národě ještě chápe význam slova „morálka“. Ani nevědí, co slovo „morálka“ znamená. Ten význam se vytratil. Je to uděláno tak podvodně.

Vidíte, satan je velice rafinovaný, udělal to tak jednoduše, šikovně, jen trochu zde a trochu tam a pak to nechá být. Má dost času. A tak dá trochu sem a trochu tam do toho; a jako první se ukáže, že lidé se do toho pozvolna dostávají. Co by se v době, kdy mi bylo 16 let, stalo s ženou, která by vyšla na ulici v té striptýzové podobě, jak se to děje dnes. Zavřeli by ji do vězení. Jestliže tehdy to bylo zvrácené, tak je to i dnes. Ale vidíte, satan začal sukně zkracovat, zmenšovat a je to tak, že někde někdo navrhne něco, co přijde ještě za těmi bikinami, až tu bude fíkový list. Myslete na to! Je to tak. Dojde to tak daleko! Prakticky je to tady již nyní. Zjistíme, že všechny tyto věci se dějí proto, že se lidé snaží najít útěchu. Snaží se něco najít, a myslete na to, že vaší útěchou je vaše náboženství, vy děláte své náboženství z těchto věcí. Jaká bída, jestliže člověk pozná, že smrt leží přímo před vámi! Všecko to se stalo, až z pevného základu, jak se zdá, nezůstalo nic, na čem by národy mohly něco vybudovat.

Dovolte mi něco říci. Sotva můžete věřit něčemu jinému než Bibli. Stále ještě máme Krista, díky buď Bohu. Ničemu jinému nemůžete věřit. Jestliže například pustíte televizi, vy, kdo ji máte a díváte se na reklamy – kdybyste měli žít ze setiny toho, co se tam nabízí, zemřeli byste do týdne. Vidíte, nemůžete to dělat. Výrobce, který nabízí určitý výrobek, říká: „Tohle je ta věc, neberte tamto“, přesto, že je to od stejné firmy. Potom přijde jiná nabídka: „Kupujte nyní tohle, a ne tamto“, a je to zase táž firma. Američané na všechny tyto věci naletí, až je všechno zkažené a již není žádná naděje. Nikdo neví, čemu může ještě věřit. Ale, bude-li Pán chtít, pak vám po nějaké chvíli řeknu, čemu můžete věřit, jestliže chcete útěchu.

Lidé lžou, podvádějí, kradou, že skoro musíte mít záruku, půjčíte-li si od někoho pět dolarů. Víte, Bible mluví o tom, že v posledních dnech již nebude mezi lidmi žádná láska, jen mezi vyvolenými. To souhlasí. Písmo mluví o tom, že muž bude proti ženě a žena proti muži a děti proti rodičům. ***Láska Páně zůstane jen mezi vyvolenými.***

Sbory vešly do stejných věcí společenského života. Do sborů zatáhli společenský život, politiku a jiné věci, až sbor pomatli natolik, že již nevědí, co mají dělat. Potřebují ve sboru politiku, společenský život, – společenské aktivity, hry bingo nebo bunko, nebo jak tomu říkají, zvláštní hostiny a tance a tak dále – v domě Páně. Je to bída.

Oni říkají: „Nuže, to nic není, to k tomu patří.“

Vzpomeňte si, k tomu patří také to, že Pán Ježíš ty prodavače bil, vyházel jejich zboží ven a řekl: „Je psáno: Dům mého Otce má být domem modlitby, ale vy jste z něj udělali pelech lotrů.“ Vidíte, je to zvrácené. Nedám na to, kde to je. Pokud je sbor sborem, nejde o budovu, jedná se o lidi v té budově, a když se ti lidé toho účastní, je to zvrácené. Takovéto mravy zavedli.

Vidíme, že také sbory stále něco slibují, jako televizor a tak dále, ale nikdy nepřijdou k věci, kterou slíbili. Jak často jsem citoval: „Lidé vždy chválí Boha za to, co udělal, chválí Ho za to, co bude dělat. Vyhlížejí po tom, co bude dělat a pomíjejí kolem toho, co právě dělá.“ Vidíte, selhávají. Vidíte, tak se stanou po nějaké chvíli dějinami a jsou zkažení, protože nepoznávají, co se nyní děje. Můžete hovořit o útěše, kterou dal Kristus a říkat, že On dá útěchu v nadcházejících časech, a přesto odmítají útěchu, kterou tady má pro vás nyní. Vidíte, ukazuje se, že je to na stejném podkladě. Stalo se to velkou věcí. Vidíme, kam se dostali.

Dokonce v letničních sborech to došlo tak daleko, proniklo to do letničních kruhů, že stále něco slibují, ale nikdy toho nedosáhnou. Každý má vždycky nějakou jinou senzaci a tu předvádí, ať je podle Písma nebo ne; slibují něco, co

nikdy nezískají. Došlo to tak daleko, že to má zdání, jakoby již nezbyla žádná upřímnost. Lidé nepronikají až k opravdovému jádru upřímnosti. Anglické slovo **upřímnost** pozbylo mezi lidmi platnost, nebo vlastně pro ně pozbylo ceny způsobem života. Zdá se, že tomu nerozumějí

Dokonce s našimi vyznáními! Chtěl bych, abyste vy, kdo sem chodíte, nebo ti, kteří obdrží ty pásky, – chtěl bych, abyste okamžik pozorně naslouchali tomu, co vám nyní řeknu:

Musíte být hluboce upřímní. A nemůžete být upřímní dříve, dokud správně nerozumíte. Jestliže jen takzvaně za to máte, nebo se domníváte, nadějete, potom zde nemůže být ta hluboká upřímnost, kterou si Bůh žádá. Víra, to není nějaké: „Já v to doufám“, nebo „mohlo by to být správné“. Musí to být absolut. Amen! Je to pro vás to definitivní. Je to váš absolut. Je to to, k čemu jste připoutáni. Dospěli jste k tomu, že je to definitivní pravda. Není to nic jiného než pravda a musí jí být! Jestliže to pochopíte ve svém smýšlení, pak se tomu musíte celým svým životem, duší, tělem a vším, co je ve vás, přiblížit, musíte se tomu úplně vydat, jak nás to Ježíš tak milostivě učil na příkladu muže, který kupoval vzácné perly. Když našel jednu vzácnou perlu, prodal všechno, co měl, aby ji získal. Všechny pravdy a všechno, co vlastnil, o čem se domníval, že to jsou dobré perly – ale tato jediná mu znamenala všechno. Jestliže naleznete Boží definitivní – Jeho slovo – zaslíbení pro jistou věc, pak musíte nejprve poznat, že je to Boží slovo a ta věc, kterou vidíte se dít, je Bohem činěna. Potom již neexistuje žádné „možná, mohlo by být; vypadá to, že by to tak mohlo být“.

„Je to Bůh!“

Pak se k tomu dostanete, to je ta vzácná perla, potom se musíte vzdálit od všeho, když vám někde někdo říká něco, co je s tím v rozporu. Nemusíte hledět na to, čeho dosáhli lidé. Musíte hledět na to, co řekl Bůh a co zaslíbil a přihlížet, jak to dělá, potom je to pro vás to definitivní. A pak musíte všechno, co jste, všechno, co jste byli, všechno, čím jste doufali být, na to položit, jakoby se v tom okamžiku jednalo o smrt nebo o život.

Míním, že jedna z věcí, která naše lidi zdržuje od uzdravení, je nedostatečné vyznání. **Je to nedostatek upřímného vyznání.** Nuže, toto například nemusí znít našemu sluchu příjemně, ale tak to nemíním. Nyní se dívám na svoji ženu, která tu sedí. Ale kdybych dnes odtud vyšel a objímal se s jinou ženou a měl s ní poměr, a potom, co bych to učinil, bych uznal, že jsem byl zvrácený, tak zvrácený. Přirozeně, můj Utěšitel by mi zabránil tohle udělat. Ale mám na mysli, kdybych se toho dopustil, co by se stalo, kdybych to udělal nebo něco podobného. Pak vím, jako první bych musel své ženě říci: „Odpusť mi.“, než bych to mohl říci Bohu, neboť bych hřešil proti ní. Jestliže přicházíte k oltáři a víte, že jste vinni, pak

nejprve jděte a dejte to do pořádku, než přinesete svůj dar. Proto musím jít za ní. Věřím, že také vyznání napřimuje. To není žádné pravé vyznání, dokud to se nestalo.

Co by bylo, kdybych nyní řekl: „Vyznám, že jsem byl zvrácený, a řekl: Dobrý Pane, jsi mým přítelem, Ty víš, znám Tě skutečně dobře. Čest buď Bohu! Haleluja! Věřím, že jsi dobrý kamarád, odpusť mi. Ty víš, starý příteli, že jsem to tak nemínil.“ Vidíte?

Nyní říkáte: „To je ohavnost.“ Také to tak je. Je to tak, jestliže se přichází s takovým vyznáním.

Ale co je, jestliže tam jdu a řeknu: „Pane, neměl jsem to tak v úmyslu, pomoz mi, já už to nikdy neudělám.“ Bude moji oběť odmítat tak dlouho, dokud nepůjdu a nedám to se svou ženou do pořádku.

Jaké by to bylo, kdybych k ní přišel bez špetky respektu a řekl: „Hele stará, moje stará kámoško, mámo mých dětí, můj starý miláčku, vždyť víš, jsme již dlouho staří přátelé. Řekni, co bys dělala, kdybych objímal jinou ženu. Co bys řekla, dítě, odpustila bys mi?“

Dovedu si představit, jak by koukala. Myslela by si: „Co se to s mým mužem stalo?“ Nejprve by vůbec nevěděla, jestli si z ní nedělám blázna, nebo to myslím vážně.

Nepůjdete, abyste se před svým bližním nebo před Bohem takto vyznávali; jdete s nehlubší upřímností, s božskou lítostí nad svým hříchem. Zaprvé toho musíte litovat. Já bych jí musel říci: „Miláčku, pojď sem, může to znamenat konec našeho manželství. Žena, se kterou žiji, je můj miláček a jak jsem tě všechna ta léta miloval. Ale nyní mě možná opustíš a od této chvíle již možná se mnou nezůstaneš, nebudeš mě moci přijmout. Jsem si toho vědom. A přesto to musím dát do pořádku, musím to dát do pořádku.“ Musím jí to říci z hloubky svého srdce.

Právě tak to musím říci Bohu. Oběma, jí i Bohu musím s upřímností říci, že to z milosti Boží již nikdy neučiním. Možná, že bych ji mohl obelhat, aniž by to věděla. Snad by jí má řeč tak přesvědčila, ale Boha mé řeči nepřesvědčí. ON hledí do mého srdce a zná je. V základě vzato mám s ní být jen ještě několik let, jestliže Bůh dovolí, než budeme z tohoto světa vzati. Ale s Bohem se jedná o věčnost. Proto s Bohem musím být hluboce upřímný. Jestliže jsem upřímný, vyslyší mne. Nejsem-li upřímný, pak není třeba Boha připravovat o čas, aby mi naslouchal.

Tak daleko to dnes s lidmi došlo. Zdá se, jakoby ta hluboká upřímnost, kterou musejí mít, scházela. Věřím, že muž nebo žena, kteří přijdou, aby za sebe nechali modlit, by jako první měli vyznat, co udělali a všechno dát do pořádku. Často jste to pozorovali na podiu, pozorovali jste to a zjistili, jak je to TAK PRAVÍ PÁN

vzdáleno. Ti lidé svou vírou vypůsobí vidění, ovšem, Bůh to skrze dar zaslíbil, ale uzdravení je něco jiného. Teprve potom to Bůh uzná, vidíte.

Pozorujeme, že jde o to, aby lidé, kteří se z něčeho vyznávají, přišli v nejhlubší upřímnosti.

Mám to tady, ale nemám čas, abych to četl, ale bylo to myslím v Binghamtonu, v New Yorku. Nebo jsem si to nezapamatoval správně? Ano, Binghamton, věřím, že to souhlasí. Místo, kde se nachází Endicottova továrna na boty. Binghamton, myslím, že se to nazývá Binghamton, ano, je to tak, Binghamton, ve státě New York. Byli jsme v tom velkém Endicott-Johnsonově auditoriu a tam se konalo shromáždění. Jednoho jitra, Billy Paul byl ve vedlejší místnosti, bylo opravdu chladno, vál vítr. Zjistil jsem mezi těmi lidmi, jak se zdálo, nedostatek upřímnosti. A já se ptal, proč. Byl tam uzdraven jeden muž, úmyslně mluvím o tom jednom muži. Ten muž byl těžce ochrnutý, toho večera, když tam stál, byl uzdraven. Ale než jsme po pěti dnech odcestovali, ochrnutí se mu opět vrátilo. Vidíte, neboť v přítomnosti Ducha svatého to bylo od něho vzato; jako se to stalo před chvílí na dvoře s touto mladou ženou a včera večer s tím mladým mužem. Ale musí tu být hluboká upřímnost, vědomí, že Bůh, který to může nyní od vás vzít, to může stejným pomazáním, které na vás je, zadržovat. Potom ke mně Duch svatý mluvil jednoho rána při rozednění a řekl: „Jdi na podio, přiveď tam ty lidi a nech je vyznat se ze všeho, co kdy udělali, než se za ně budeš moci modlit.“ Jedná se o hlubokou upřímnost.

Jedině, že by svět činil pokání, jinak jde do zahynutí. Vyznání je to, co svět dnes potřebuje. Poctivé vyznání.

Je to jako lék na nemoc. Všichni můžeme na té lahvičce přečíst, jaký je to lék a jaká nemoc tím může být léčena. Ale víte, čtení návodu – nyní to přirovnám k Bibli; naše školy a semináře, všichni mohou číst Slovo, ale víte, jen číst ten popis a vědět, jak se to užívá, to ještě tu nemoc neuzdraví. Ten lék je v tom obsažen, ale musí být užíván. Tak může nějaký muž říci: „Jsem teolog, o tom nebo tamtom mi nic neříkej, Písmo znám, vím, že Bible to a to říká.“

„Kdo Mé slovo slyší“, Jan5:24, například: „Kdo Mé slovo slyší a věří tomu, který Mne poslal, má život věčný.“ Král James překládá „neustálý“, což je ve skutečnosti také „věčný“, „...má věčný život, protože věří.“ Mnozí lidé tvrdí, že věří. Nuže, to souhlasí. Písmo je korektní. Čtu návod receptu, čtu, jak zní nařízení jako prostředek na můj hřích – ale mohu to užívat? Mohu věřit? Mohu říkat: „Věřím.“, ale věřím opravdu? To už je jiná věc. Jen si to přečíst a znát návod, ještě nemoc neuzdraví. Problém v našem případě tkví v tom, že lék neužíváme, jak je předepsáno. Máme lék, ale neužíváme ho. Říkáme sice, že to děláme, protože o tom čteme; když ale přijde na to, užít ho, pak to neděláme. Vidíte,

v tomto případě je lékem právě evangelium. Jestliže je prokázáno, že lék pacienta uzdraví a pacient si přečte všechno o objevení tohoto léku a ví, kolik miligramů z každé účinné látky je v něm obsaženo, zná jméno objevitele, který tento jistý lék objevil, jako kupříkladu očkovací látka od Salka atd. – jestliže o tom známe celé Slovo, ale zdráháme se lék užívat, pak nám nepomůže. Nepomůže to.

Ale potom ještě říkáme: „Vždyť jsme to užívali!“ Jestliže říkáte, že jste to užívali, ale u pacienta se neprokáže žádný výsledek, pak ho tedy neužíval, to je všechno.

Jen kdyby ty hodiny tamhle na zdi nešly tak rychle, pak bych tu chtěl zůstat a dát našim lidem něco opravdu silného.

Od té doby, co evangelium tyto věci dokázalo a oni tvrdí, že to užívají, se ukazuje, že to neužívali. Jak někdo může v Písmu číst o těch malých věcech, o nichž mluvím, o ženách s ostříhanými vlasy, v šortkách a podobně, a považovat se za křesťanku, když ten lék sám říká, že tomu tak není. Jak? Říkáte: „Ale já jsem v Duchu tancovala, mluvila jsem v jazycích.“ To neznamená vůbec nic. Váš vlastní život dokazuje, že jste ten lék neužívali. Říkáte, jste ho užívali, ale nedělali jste to, neboť se při vás ukazují všechny příznaky, které by musely být tím lékem uzdraveny. Léč, který je v evangeliu obsažen, uzdravení zaručuje. Musí to tak být. Nuže, vidíte, musíte vykazovat výsledky.

VeźmĚte ělovĚka, kterĚy řĚkĚ: „Jsem vĚřĚcĚ, jĚ vĚřĚm.“ JestliĚe jsou zasaĚeni svĚtlem evangelia, bratĚe, pak to na mĚstĚ pĚjmou. Potom se vĚsledky ukĚzĚ. JistĚ. Toho muĚe jĚz neuvidĚte v ĚadnĚ kuleĚnĚkovĚ hernĚ, jĚz ho nespĚtĚrite s cigaretou v ruce, neuvidĚte ho jĚz pĚt. Ő ne! NespĚtĚrite ho, jak si zahrĚvĚ s jinĚmi Źenami. Ne! Ne, ne! NestarĚm se o to, jak a kolik svĚho ŹenskĚho masa pĚed nĚm vystavuje na odiv. On svou hlavu pozdvĚhne k nebi a bude vzhlĚzet ke Kristu. Co se dĚje? Ukazuje to, Źe lĚk zapĚsobil. JestliĚe nepĚsobĚ a vy řĚkĚte: „JĚ vĚm, Źe jsem ho uĚival.“ NuĚe, kde se potom ale nachĚzĚte dnes? Jste na pokraji smrti, je to na vĚs vidĚt. HledĚm na vĚs jako ten, kdo ve vaĚem pĚĚpadĚ stanovĚ diagnŹozu podle Bible, Źe jste stĚle jeĚtĚ v hĚřĚchu. Odplata za hĚřĚch je smrt. Nemyslete, Źe to musĚ bĚt jeĚtĚ vĚce objasnĚno. VĚzdyĚ vaĚe vlastnĚ jednĚnĚi dokazuje, vaĚe vlastnĚ jednĚnĚi dokazuje to, Źe jste jej neuĚivali. Vy jste si *mysleli*, Źe jste to udĚlali. Amen. Mohli jste bĚt velice upĚmnĚi, Źe jste to dĚlali, ale nedĚlali jste to. Neboť BĚh zaslĚbil, Źe by to pĚi vĚs pĚsobilo, kdybyste to dĚlali. Ten starĚy hĚřĚch je stĚle jeĚtĚ tady, starĚ Adamova povaha, starĚ nevĚra se tam stĚle jeĚtĚ zdrĚhuje. A pĚsto se pokouĚte řĚkat pĚed druhĚmi: „NuĚe, jsem vĚřĚcĚ, Ő, ěest buĚ Bohu! Ano, jsem vĚřĚcĚ.“ Ale vidĚte, ani trochu vĚm to nepomohlo.

MoĚnĚ, Źe pacient nebyl pro ten lĚk pĚedurĚen. JestliĚe tomu tak je, pak nikdy pĚsobit nebude. Tak to je. VidĚte?

Podívejme se však na tu malou nemorální ženu. Když ji světlo zasáhlo, leželo tam něco, co se staralo o její stav. Vidíte? Jestliže věříme a upřímně se vyznáváme, potom se lék ukáže být podle Božího způsobu účinným. Bůh má pro tyto věci připravenou cestu.

Nuže vidíte, lidé jdou a říkají: „Nuže vstoupil jsem do sboru, tím je to pro mne vyřízeno.“ To není Boží připravená cesta.

Připravená cesta Boží je pokání, vyznání a výsledkem je zplození ovoce hodné pokání, a které ukazuje vaši upřímnost.

Jen kdybyste to vy, za něž má být modleno, dnes ráno učinili! A vy v celém světě, kteří uslyšíte tento pásek a kazatel nebo ten, kdo to nějakému shromáždění nebo skupině, třeba i někde v džungli, přehrává, kdekoli se nacházíte, vy, kteří to přehráváte – nejprve udělejte jasně své vyznání a pak nechoďte než s vírou ve svém srdci a jinak s vůbec ničím jiným, aby bylo za vás modleno. Potom lék bude působit.

Ježíš řekl: „Každý z vás číh pokání.“, mám na mysli, že Petr řekl v letničním dni: „Čiňte pokání a dejte se každý z vás pokřtít ve jméno Ježíše Krista na odpuštění hříchů, potom obdržíte dar Ducha svatého.“ Jestliže jste učinili plně pokání, věříte v Pána a jste pokřtěni ve jméno Ježíše Krista, uděláte Boha lhářem, jestliže neobdržíte Ducha svatého. Jestliže Ježíš v posledním pověření církvi řekl: „Tato znamení budou následovat těm, kteří věří. Jestliže budou pokládat ruce na nemocné, pak to s nimi bude lepší.“ A jestliže vidíte tato znamení následovat některému věřícímu, vy přijdete, tento věřící na vás vloží ruce a nic se neděje, pak je s vaší vírou něco zvráceného. Vidíte, pro věřícího Bůh zaslíbil připravenou cestu.

My se snažíme najít útěchu, když říkáme: „Nemusím to poslouchat.“ Ne, to je pravda, ty to nemusíš naslouchat.

Ale jestliže jste předurčení k věčnému životu, budete to poslouchat a jásat nad tím. To je vaše útěcha. To je to, po čem jste toužili celý život. Je to ta perla, kvůli níž jste ochotni všechno opustit. Chtěli byste ji mít, neboť víte, že je to Boží láskyplná péče o vás. Je to něco, co vyřídí otázku hříchu, vyřídí nevíru, vyřídí za vás všechno, jestliže to chcete. Je to ten, kdo je opravdu nemocný a ví, že je nemocný a ten zavolá lékaře. Kdo není nemocný, ten jej nepotřebuje, řekl Ježíš, jedná se o ty, kteří jsou nemocní. Jestliže jste schopni poznat svůj stav, pak musíte dělat to, co On přikázal. Pak se to musí stát, jinak by Bůh řekl něco převráceného.

Tolik lidí, kteří se zúčastní bohoslužeb s uzdravováním, nezačne od základu. Musíte očistit váš život, musíte být ve stavu, že můžete opravdu říci: „Ano, věřím tomu.“, a to musí vycházet z vašeho srdce. Potom již s vámi nemusí nikdo

zacházet jako s miminem a říkat: „Nuže, ó milý bratře, ó milá sestro, měla bys dělat toto, měla bys dělat tamto.“ Jste věřící, nic vám to nemůže vzít. Nedám na to, co někde říká někdo jiný, co říká nějaká útěcha, nebo jiný utěšitel, lékař, nemocnice, diagnóza, tomu prostě nevěříte. Vy to víte! Není třeba o tom říkat něco jiného, víte to. To je nyní ta pravá věc.

Od všech věcí existuje tolik napodobenin. Musí to tak být. Necítit'ujte nad tím zle, musí to tu být. Vždycky to tu bylo a také bude. Ale dnes ráno vám říkám, co je pravda a skutečnost. Jsme v konečném čase. Musíme tuto věc stanovit podle pravdy a oznámit, co je pravda.

Ale vidíme, že lidé nechtějí jít Boží cestou, nechtějí. Bůh má připravenou cestu k vaší útěše. Bůh má pro všechny věci připravenou cestu. Ale lidé ji nechtějí, hledají jiné cesty. A pokaždé, když to dělají na jiné cestě než na cestě Boží, uvalí na sebe Boží hněv, pokaždé, když to dělají. V pořádku.

A všechny tyto věci, o nichž jsem mluvil, nás přivedou k tomu, že svět a všechno ostatní běží za vědeckými poznatky, jde za tím, čeho dosáhly sbory, jde za různými věcmi, přivedlo nás to na konec světa. Jsme na konci. Nezbývá jediná naděje. Nemáme naději přežít. Nemáme ani nejmenší šanci na přežití. Dovolte mi zastavit se u toho několik minut a dokázat vám to.

Každý z vás má a jestliže nemá, pak byste si měli obstarat lékařský časopis Reader's Digest, kde se můžete o těchto poznacích dočíst.

Jeden kazatel zde rozesílá tyto zvěsti do celého světa. Jestliže někdo prohlásí, že jsme bez naděje, že jsme zašli tak daleko a nemáme podíl na spasení, že jsme překročili hranice mezi spasením a soudem, pak musím nyní posluchačům dát nějaké odůvodnění, na kterém se toto prohlášení zakládá. Musí pro to být důvod, že muž, který má rozum – a já míním, že ho mám – vydá takové prohlášení a říká svému národu, svým posluchačům a lidem, kamkoli se to v celém světě dostane, možná do třiceti, čtyřiceti různých národů a jazyků na světě, že jsme v konečném čase, prostě se sluší to vysvětlit, nebo to trochu více přiblížit, než se dostaneme k hlavnímu textu z dnešního dopoledne.

Vidíte, podívejme se nyní nejprve, kam nás zavedla věda a vzdělání, a je to přesně to, co lidé přijali místo Slova Božího: vědecké doporučení. Věda vždycky musela svá tvrzení brát zpět. Před časem jsem tu četl, co jeden francouzský vědec před dvěma či třemi sty lety řekl: „Kdyby se míč pohyboval kolem Země,“ řekl, „jestliže by ten míč dosáhl takové rychlosti, a svět by vynalezl něco, co by mu dopomohlo k větší rychlosti než třicet mil za hodinu, nebo něco takového, aby ho uvedl do pohybu kolem světa“, pak by mohl vědecky dokázat, že navzdory vlastní váze a zemské přitažlivosti by se odpoutal od Země. Myslíte, že by se věda ještě někdy na tohoto muže odvolávala? Jistě ne. Pro ni je to minulostí.

Představme si, že bychom všichni řekli: „Chtěl bych to vědecky dokázat.“ To je to, co dnes mnohé denominace se svými nábožnými lidmi říkají. Chtějí vědecké důkazy. Mohl bych se otočit a říci: „Dokažte mi vědecky Boha ve vašem shromáždění, dokažte vědecky všechno možné, že je to reálné, dokažte to.“

Co je reálné? Život. Chtěl bych, abyste mi z něho koupili část za čtvrt dolaru, nebo prodám všechno, co mám, abych za to dostal tolik života. Je život realita? Jestliže ne, k čemu tedy potom tady jsme?

Život, víru, lásku, radost, pokoj, shovívavost, přívětivost, pokoru a trpělivost nemůže věda probádat. A to je to jediné skutečně trvající, co vůbec existuje. Celá křesťanská výzbroj je hledění na to neviditelné. Smysly nelze tyto věci zjistit, ale jsou tu. To je důvod, proč potřebujeme víru, abychom tomu věřili. A zplodí to ve vás to, co víra již dosvědčila. Ona vám přináší božské uzdravení a ty věci. Nedá se dokázat, jak k božskému uzdravení dochází, ale oni vědí, že božské uzdravení existuje. Nemohou dokázat, co zachraňuje z hříchu, ale vědí, že lidé jsou z hříchu zachráněni. Ačkoli to nemůže být vědecky dokázáno, je to přesto vědecké, hledíme-li na to Božím způsobem.

Nuže, co nám věda přinesla? Nyní můžete být na okamžik v šoku. **Věda nám přinesla nemoc, smrt a utrpení.** Vy jste se učili jen jednu stránku. Ale má to i tu druhou. Říkáte: „Věda vynalezla toto a ono a ještě jiné věci.“ Nuže, tuto přednost jí přiznáme, ale podívejme se na tu druhou stranu. Věda nám přinesla nemoc, věda přinesla utrpení a smrt.

Vidíte! Kupříkladu vědecké křížení přírodních produktů a věcí přineslo smrt této generaci. Lidé jsou tak změkčilí, že muži a ženy jsou složeni jen z nějaké masy neřádstva, není v tom žádná struktura. Stala se z toho kupa měkkých medúz. Již nemohou žít bez klimatizačních zařízení, jinak zahynou. Nejsou schopni dokončit baseballovou hru; jestliže se do někoho trochu strčí, ať v boxerském ringu nebo někde jinde, potom zemře. Všechno je měkké, takže to kazí muže i ženy.

Kříží dobytek, který zase jedí lidé, podle toho, co věda sama o tom říká, a všechny to zkazí. Neboť jestliže se kříží kráva nebo potrava, ta potrava vytváří krevní buňky, a ty krevní buňky jsou váš život – vidíte, co to udělalo: dostane se to do masa, vstříkne se to do masa, a nyní je vědecky dokázané, že se to projevuje na lidech.

Pole se poprašují DDT, to jsem viděl, a nyní v tom okolí onemocnělo osm set lidí, protože jedli vejce. Vzpomínáte si, když jsme tu před lety ještě měli tu malou budovu a prorokoval jsem: „Stane se v posledních dnech, nebydlete v údolí a nejezte vejce.“? Napsal jsem si to do své knihy. Myslel jsem, že na tom něco je, a šel jsem tam a podíval se. „Nejezte vejce.“ To bylo již roku 1933. Ta vejce nyní

mají něco v sobě a já chápu, proč vědci říkají, že muž po padesátce by neměl jíst vejce, neboť to je to nejhorší, co můžeme udělat srdci. Nemoce!

Dříve bylo mléko vyrovnanou stravou. Lékaři vám řeknou: „Nepijte to!“ Způsobuje záněty a všechno možné. Byli to stejní lidé, kteří ho pili a žili léta, aniž by znali záněty, ale křížením atd. byla narušena struktura lidí, že se z nich stala masa odpadu. Pytel – pytel nemocí. Kdo to udělal? Věda.

Vidíte, způsobila, že dědičné faktory mezi mužem a ženou jsou oslabeny – psychické oslabení lidstva dědičnými faktory – a počet ochrnutých dětí vzrostl asi na 30%. Počet mongoloidních velice stoupá. Příjem křížených potravin oslabuje naše tělo, způsobuje rakovinu, rozumové problémy; lidské tělo je napadáno všemi druhy nemocí kvůli jeho ochablosti. Vědecky se sami zničí, vzdalují se od plánu Božího.

ON řekl: „Každé semeno ať plodí podle svého druhu.“

Vidíte, kam jsme dorazili! Mohl bych s tím pokračovat, ale náš čas běží. Avšak pozorujte, čeho se tím dociluje? Věda přinesla smrt, nemoc a zničení.

Před nějakým časem, když jsem mluvil se svým dobrým přítelem Dr. Vayle, který tu sedí, jsem viděl článek, že lidé jsou zabíjeni penicilínem. Ve skutečnosti to není penicilín, ale nečistota, která se do penicilínu dostane při výrobě. Je to obchodně zdatný, hrabivý systém. Někdy jej vydávají lékaři, kteří neznají ani složení aspirinových tablet; jejich otec je pošle, aby se na něco specializovali a přitom ještě ani nevědí, jak ošetřit bolení břicha dítěti. Čeho jste dosáhli? Ziskuchtivost – musí to být nějakým způsobem výnosné. Ze starých vesnických lékařů již skoro žádný nezbyl, ti k vám přišli, mluvili s vámi, utěšili vás a dělali všechno možné. Boha ze všeho vypouštějí, neboť chodí po vlastních cestách. Aby mohli Boha z té věci vynechat, dokonale Jej vypověděli. Tady se nacházíme.

Toho jsme dosáhli křížením. Vidíte, tělo – co udržuje rostlinu při zdraví, že ji sotva může napadnout nějaký zárodek nemoci? Rostliny ze skleníku, křížené rostliny, se musí neustále postříkovat ochrannými postřiky. Mnozí z vás jste slyšeli moji zvěst o *kříženém náboženství*, které musíte neustále postříkovat a hýčkat atd. Pozorovali jste, že skutečně pravá rostlina nepotřebuje ochranný postřík, ona je originál.

Jak přichází nemoc do lidského těla? Co se těla týká, řekl můj drahý přítel, doktor, jehož bych nyní nechtěl jmenovat, ale je to velice milý bratr – četl mi nedávno ve své kanceláři, kde ukládá všechny ty milé knihy o nejnovějších lékařských poznacích, něco z lékařského časopisu. Je to ta ochablost. Pozorujete, jestliže někdo opravdu – když říkáte, že se cítíte špatně, rychle se nachladíte. Co je to? Je to tělesná ochablost, která produkuje hleny ze žláz, v nichž se usadil

zárodek nachlazení a jste nachlazení. Kdyby tělo bylo silné, pak by se zárodku nastuzení ubránilo, nemohl by je napadnout.

Vidíte, když Bůh člověka stvořil v jeho původním stavu, byl imunní proti každé nemoci. Ale nevíra, věda a vzdělání bylo to první, co člověka od Boha oddělilo a tak je to dodnes.

Podívejte se jen, co vykonaly cigarety, pití, striptýzy a tak dále, pro rozklad této generace. Myslím, že se stále ptáte – ale zde něco vysvětlím. Nechtěl jsem to udělat, ale myslím, že to přece udělám.

Hled'te, oni se někdy diví a říkají mi stále: „Bratře Branhame, co tě vede k tomu, že na tyto věci vždycky útočíš? Neslyšíš – řekněme jednou, jdeš do sboru jiného muže. My tam své ženy s sebou nemůžeme. Cítí se velmi stísněné, kdekoli mluvíš. Stále je napomínáš kvůli vlasům a že nosí mužské oblečení a takovým věcem. Řekni, proč to děláš?“

Toto by mohla být má poslední zvěst až do dalšího léta, jak víte, ale chtěl bych vám to říci. Tady to je: Je to duch rozeznání pro tyto poslední dny, který poznává, že toto jsou věci před Bohem zlořečené. Někdy se jen ptám, jestli některý kazatel má rozeznání o posledních dnech. Tentýž Bůh, který vám dnes zde na podiu odhaluje váš stav a to, co jste dělali a budete dělat, a jaké máte problémy, tentýž Duch ve vás hledí ven a rozeznává znamení času, a nemůže jinak, než to vykřičet. Je to duch rozeznání, neboť Duch svatý sám říká, že tyto věci jsou hřích a kdokoli má na tom účast, zahyne. Jak bych potom mohl být v očích Božích ospravedlněn, jestliže vidím své bratry a sestry v tomto stavu a nevystoupím proti tomu? I když se na mne hněvají, musím proti tomu vystupovat. Je to to rozeznání. Někdy nesouhlasí se Slovem a tak dále, je to nedostatek rozeznání. Pojd'te, postavte se s tou věcí před Slovo. Vidíte, víme, že je to správné. Nuže, je známo, že je to pravda. To je to rozeznání o posledních dnech.

My to vidíme s tou vědou – nechtěl bych na to dále zacházet, čas běží. Podívejme se ještě krátce na vzdělání, čeho jím bylo dosaženo.

Máme dva velké kostely.

Poznáváme, že to byla argumentace – všeobecná argumentace, která na počátku tu kouli hříchu uvedla do pohybu. Oč šlo při té argumentaci? Byly to argumenty proti Slovu Božímu. Když Bůh Adamovi a Evě řekl: „Kteréhokoli dne z toho budete jíst, zemřete.“ Tím to bylo vyřízeno, to bylo všechno. ON jim poskytl ochranu před nepřítelem za Svým Slovem. Ale když Eva naslouchala satanovým argumentům o kultuře, porozumění, vzdělání, výzkumu, vymanila se z té ochrany, a slyšela na argumentaci satanovu, a učinila věc, o níž Bůh řekl: „Nečňte to.“ Jestliže argumentace, naslouchání argumentům proti Slovu,

způsobilo tento hromadný chaos, pak vás přece argumentace proti Slovu nezavede zpět, neboť by od Boha bylo bláznivé, kdyby člověka zavedl zpět na téměř podkladě, na kterém jej vyhnal. Vidíte to? Vidíte? Musíte přijít k prolité krvi Krista. Vaše denominace to nezvládne. Je to ta krev a znovuzrození, které ve vás zplodí nové stvoření, Krista, potom žijete podle Kristova způsobu. Účinná látka, kterou jste užívali, ukazuje, že usmrtila hřích nevíry se vším, co je mimo Slovo.

Vzdělání nám dalo...

Dnes ráno máme před sebou dvě společenství. Jedním z nich je sbor letničních prožití, který byl zorganizován letničního dne skrze Ducha svatého; tím druhým je římskokatolický kostel, který byl zorganizován v Nicei – Římě. Jedno ze společenství je duchovně narozeno. Druhé je intelektuální členství a z tohoto kostela přicházejí všichni protestanti – všechny denominace. To byla první denominace. Všechny denominace vycházejí z té jedné a jsou s ní spřízněny, jak to říká Zjevení 17: „Ona je nevěstkou a matkou nevěstek.“ To souhlasí. Jinak tomu není. Hrncem nemůže vytykat kotli, že je umaštěný, neboť je také mastný. Je to organizováno, je to ztraceno, je to v Římě. Nestarám se, co to je, je to ztraceno. Právě jsme probrali církevní období podle Bible, abychom to dokázali. Jedno je založeno na duchovním rozeznání, to druhé na vzdělání a na rozumovém chápání.

Nuže, to nás opět přivede do zahrady Eden, na totéž místo. Byla to žena – církev, která na to slyšela; ne Adam – žena!

Nuže, chtějí být mateřským kostelem, buďte jím tedy! Přesně tak to je. Není to nic, co by neodpovídalo času. Vidíte, oni sami to dosvědčují, vrací se ke stejné věci, když nevěří Božímu Slovu. V Nicei – Římě, když vyvstala otázka ohledně vodního křtu, jiných podobných věcech a křtu Ducha svatého, zorganizovali se biskupové jako společnost, která byla nazvána římskokatolickým kostelem a označovali to královsko-římské. Včera jsem procházel dějinami, poslechl jsem si to, znovu jsem to probíral. Mělo to být výhradně pro Řím, v Římě byl královský kostel. Jiné vedle něho byly jen malými sesterskými kostely, prostě označovanými za „katolické“.

Náš sbor je rovněž „katolický“, „univerzální“ sbor, jako je univerzální víra všech věřících. Jeden z nich je narozen z Ducha Božího, má v sobě Ducha svatého a svým životem, učením a jednáním dokazuje, že je v něm Duch svatý! Neboť je to ten Utěšitel, kterého zaslíbil Kristus, který působí v Jeho církvi a činí totéž, co On činil na počátku. Tak byla ta účinná látka Ducha svatého v činnosti na počátku, tak je v činnosti dnes a plodí totéž.

Ten druhý má rozumový postoj denominace, která byla vzdělána skupinou mužů, majících formu pobožnosti, jak to řekl prorok, ale sílu pravdy zapírají. Nuže, je to tak jasné, jak to jen dovedu.

Tady jsou ty dva sbory. Jeden z nich se zrodil v Nicei; druhý o letnicích. Jeden stál vždy proti druhému. My jsme probrali období církve, abychom to dokázali. Jeden je proti druhému. Jeden z nich je milý, ctihodný, intelektuální kostel, s milými učenými atd., a druhý je považován za skupinu svatých koloběžek. Tak to bylo na počátku, „opilí, nevzdělaní rybáři“, dnes to je stejná věc, vedená ve stejné kategorii. Jeden je vědecký, druhý je duchovní. Jeden je zaměřen vědecky, druhý má duchovní rozeznání Slova. Jeden je vědecky vzdělán na tom, co říká skupina lidí, intelektuální biskup. Druhý je narozen absolutně skrze Ducha Božího a žije skrze Ducha Božího, vykonává a působí to, že každé Boží zaslíbení se naplní. Ukazuje to, jako účinnou látku užíváte. Užili jste jako účinnou látku vzdělání? Nebo jste dostali účinnou látku Ducha svatého? Vidíte? V pořádku.

Ó, ta satanova prohnalost! Jak jen dokáže prohnalostí ten obraz intelektuálně představit a člověkem, který není narozen z Ducha Božího, prostě točit sem a tam! Nemáme možnost, intelektuálně ji přemoci. Taková cesta není.

Je to to rozeznání skrze víru. Vidíte, rozeznání. Vidíme, co Slovo říká; my tomu věříme.

„Potom, bratře Branhame, říkají, že mají rozeznání.“ Pak by měl Duch svatý konat přesně totéž, co zaslíbil a my tomu budeme také věřit. Vidíte. V tom spočívá ten důkaz.

Jak působila ta účinná látka, jestliže někoho zasáhla? „Tato znamení budou následovat těm, kteří věří,“ řekl. Jestliže účinná látka tak zapůsobí, pak je to v pořádku.

Toto nás nyní přivádí (během toho, co za několik minut ukončíme), toto nás přivádí ke Kainovi a Ábelovi, k soudu v čase Noeho, neboť dny Noeho by měly přijít. Nuže, než budeme mít modlitební řadu, přesně naslouchejte, zatímco ještě pojednám o několika biblických místech.

Zjišťujeme, poté, co svět zaujal vůči Slovu rozumové stanovisko, stali se tito muži velkými a proslulými. Bible to tak říká v 1.Moj.6:4. Populární muži běhali za krásnými ženami a věcmi, jak to máme v celém světě. To jsme probrali v tématu „Rozsvícení červeného světla“. Jednoho večera jsme mluvili o tom, že ženy v posledních dnech budou krásnější, a jak muži, slavní muži – jako ten skandál v Anglii (tehdy to byla milostná aféra britského ministra Profuma s populární callgirl podezřelou ze špionáže pro SSSR) a ve Spojených státech. V některém z těchto dnů to již bude zveřejněno. Vidíte, nevíte, jakou to má souvislost s těmi callgirls (dívky na zavolání po telefonu – luxusní prostitutky) a vůbec se vším. Vidíte? Víte, že na tři barová děvčata připadá jen jedno děvče, které chodí na vysokou školu nebo College? Poměr barových děvčat k vysokoškolačkám je 3:1. Víte, že jisté procento – nyní to nemohu přesně říci,

protože to nemám před sebou, já jsem si to nepoznamenal – ale skoro třetina vysokoškoláků v národě žije buďto prokazatelně nemorálně, nebo musejí být posílány domů, protože otěhotněly? Víte, že užívání penicilinu, jímž se mají léčit pohlavní nemoci, vedlo jen k úpadku morálky lidí a že ta věc sama nezmizela? Bůh ale řekl, že to bude navštěvovat až do čtvrtého pokolení. Zapřičiňuje to mongolismus a všechno možné, a ty děti jsou...

Ó, jak je to hříšné, jak podvodné. Lidé, ti kazatelé, stojí tady a proti striptýzu na ulicích nekáží, ale nechávají je zpívat v chóru, a dělat ještě více tomu podobné. To je přesně ta věc, která náš národ strhne do pekla, která strhne do pekla naše pokolení. To souhlasí. Vidíme, co se stalo, když toho měl Bůh dost; tak věřím, že toho má dost i dnes.

Nyní se dostávám ke svému textu. Mám svérázný způsob, jak jej podat. Rád vystavím celý počet věcí, abych potom vyložil svůj text. Vidíme, když Bůh chtěl soudit svět ve dnech Noemových –když to došlo tak daleko, jako je tomu nyní, neboť Ježíš řekl, že to tak bylo – byl On starostliv? Byl starostliv? Jistě, že se staral. Oč se staral? Potom, co věděl, že přijde soud a oznámil to, postaral se o ty, kteří byli starostliví. Tak je to také dnes. ON se stará o ty, kteří byli ochotni se starat. Zjišťujeme, že jim poslal proroka, aby je poučil, oznámil Svému vyvolenému lidu připravenou únikovou cestu. ON je tentýž, včera, dnes a na věky. Vidíme, že Bůh se o Svůj lid stará.

Jsme na konci a vidíme, že jsme na konci. Není žádná šance stavět na této zkaženosti. Jak bychom mohli vybudovat město na ruinách a popelu Sodomy a Gomory? Jak bychom mohli? Zbývá jen Fénix (týká se to pověsti o ptáku, který opět povstal ze svého vlastního popela v rozkvětu mládí), a to je příchod Pána Ježíše Krista; očištění skrze čas souzení, aby byl vytvořen znovu zbudovaný svět pro lid, který je v očích Božích spravedlivý a žije skrze Jeho Slovo.

Pozorujte, On byl starostliv o ty, kteří ve dnech Noemových se starali o to, jak uniknout; jim poslal proroka. Tento prorok je vedl k připravené Boží cestě. To je způsob, jak Bůh věci činí. Bůh mluvil k Noemovi a to bylo to slovo (psané Slovo tehdy ještě nebylo) a přikázal Noemovi připravit koráb k záchraně lidí a varovat všechny lidi, neboť On má „cestu spásy“. Tento muž byl potvrzeným prorokem, který je odkazoval na cestu úniku. Sledujte to, ti pokorní a upřímní toho muže poslechli a věřili mu a unikli. Čemu unikli? Smrti, světu plnému hříchu, který byl v těch dnech zničen. Unikli trestu smrti, který zasáhl celý svět. Bůh se tolik staral! Ó Bože, pomoz, aby to nyní, před modlitební řadou, hluboko proniklo. Bůh se staral!

ON tedy dnes hledí na svět, volal a volal, a oni to pohaněli a odmítli. Na počátku byla šance k pokání. Když Bůh pověřil Izaiáše, aby řekl Ezechiášovi, že

zemře a má dát všechno do pořádku, ten tedy činil pokání a milosrdenství bylo tady.

Když Bůh přikázal Jonášovi, že má jít do Ninive a volat tam, že po čtyřiceti dnech bude to město zničeno, též křičeli o milosrdenství a činili pokání. Ale jestliže to odmítají, pak nezbývá nic jiného než soud. Národ Krista odmítl. Nevěnovali tomu volání pozornost, tak nezbylo nic jiného než soud.

Staral se Bůh o ty, kteří činili pokání? Připravil pro ně cestu? Uvidíme, co dělal v minulosti.

V čase Noema se staral. Poslal proroka, připravil cestu a ukázal jim ji. Připravil cestu úniku a oni unikli soudu. Postaral se o ně. Vidíme, že v posledních dnech je do toho dovede – než přijdou ty velké soudy... ON se o ně stará tak, že připravil cestu, aby mohli vejít a vyjít svobodně ze všech soudů, které mají nastat.

Nuže, to učinil pro vyvolené. To víme. Udělal to pro vyvolené, jen pro ně! Byli to oni, kdo přijali zárodek života. Byli to oni, kdo byli předurčeni to vidět; byli to oni. Všichni musíme věřit v předurčení, jestliže věříme Bibli. To souhlasí. Bůh nechtěl, aby někdo trpěl, ale věděl, kdo to přijme a kdo ne.

Staral se o Svůj vyvolený lid také v těch dnech, kdy byl zničen Egypt. Oni žili v Egyptě a byli otroky. Ve dnech Mojžíšových se staral o Svůj lid. Co jim poslal? Opět proroka. Je to tak? Oddělil Svůj lid od nevěřícího světa, od nadcházejícího soudu onoho času. Udělal to? Byl starostliv, když hřích Egypta byl navršen natolik, že Bůh musel poslat soud, neboť již Abrahamovi řekl: „Povedu ten lid k odpovědnosti.“ Místo, aby vylil Svůj hněv na všechny, poslal jim Svého pečovatele. Poslal Svého utěšitele. Poslal Své slovo. Vždy posílá slovo skrze Svého proroka, jako to učinil za času Noe. Totéž učinil ve dnech Noemových. Vidíme, že totéž učinil ve dnech Mojžíšových. Poslal jim Svého proroka a oni se oddělili od nevíry. To je druh lidí, který vyšel ven. To je druh lidí, který tomu věřil. Věřili, že Mojžíš byl prorok. Ve faraonových očích byl fanatikem, mágem, lhářem, něčím hrozným. Ale pro lidi, kteří byli vyvolení, kteří vyšli na základě slova Božího: „JÁ je vyvedu ven.“, byl prorokem. Byl Bohem připravenou cestou. To také byl. Vidíte, věřili mu a unikli soudu onoho dne. Věřili Mojžíšovi.

ON řekl, že se o ně postará, vyvede je ven, a také se o ně po jejich vyvedení na cestě staral. Amen. Jak to bylo ve fyzické oblasti, tak je to také v té duchovní. ON se postaral! Jak? Dal jim k dispozici všechno, co během svého putování potřebovali. Udělal to? Uzdravoval je, když byli nemocní. Zaopatřil je uzdravením. Učinil opatření proti jejich nemocem. Dal jim měděného hada. Mohli hledět na měděného hada – symbol hříchu – a byli uzdraveni. Živil je na cestě. Když jim došel chléb, nechal padat chléb z nebe. Živil je a nejen to, také je oblékal. Ukazuje to, že se stará o ty, kteří jsou starostliví.

Jestliže jsou připraveni vyznat, činit pokání, věřit a přijmout, potom se Bůh stará! Ale nejprve musíte být starostliví vy, nejprve musíte přijmout, co vám poslal. ON se o ně postaral tak, že si mohli být jisti, že to neselže. Potvrdil Svého proroka znamením ohnivého sloupu, aby lidé viděli, že to nebyl jen tento muž, který si tam vykračoval, nýbrž, že Bůh byl přímo nad ním, že to byl On, kdo je touto cestou vedl. Bůh se stará o lidi, kteří jsou starostliví. Bůh se stará o ty, kteří se starají o Něho. Tak tohoto muže potvrdil a dokázal, že byl Božím služebníkem, když jim poslal ohnivý sloup, aby je zavedl do určené země. Oni to věděli, dokud je doprovázela znamení toho ohně – oblak a ohnivý sloup. ON řekl, že oblak a ohnivý sloup od nich neodstoupí. Léta a léta byl s nimi na poušti, po čtyřicet let. Je to tak? Ohnivý sloup je vedl! My se nacházíme v třiatřicátém roce, zbývá ještě sedm let, potom to bude stejné. V pořádku. Ohnivý sloup je doprovázel. Staral se o ně. Byl o ně tak starostliv, že je seznámil s tím, že to nebyla vědecká záležitost; nebylo to něco, co by udeřilo vedle. ON tu zvěst potvrdil a dokázal ji.

Dokonce byl starostliv o ženu, která nebyla Izraelitka, ale byla vyloučena ze společenství. Nepatřila k té skupině, nebyla ze společenství, presbyteriánka, metodistka nebo něco, byla na druhé straně. Ale když slyšela! Jmenovala se Raab, žila jako nevěstka. Když ale slyšela, že Bůh je v ohnivém sloupu a vede je, volala k Bohu, a prokázala milosrdenství zvěstovatelům, kteří přišli, aby prozkoumali zemi. A protože byla starostlivá o sebe a ty své, postaral se Bůh o ni tak, že tato smilnice předala svůj život Kristu, protože viděla nadpřirozené znamení Boží. Až do té doby řádně sloužila modlám své denominace. Ale když viděla toto veliké nadpřirozené znamení, volala a prosila o milosrdenství pro sebe a svoji rodinu, a Bůh se tak o ni postaral, že na jejím domě se nepohnul ani kámen, když se celé město zřítilo. ON se stará! Ačkoliv v té době stála mimo a nebyla v té skupině, Bůh se o ni přesto postaral.

ON byl starostliv o Eliáše, když ten se sám staral o Boha.

Haleluja! K tomu se dostaneme. „Uvrhněte své starosti na Něho, neboť On se o vás stará.“ Petr řekl vyvoleným starším – jim a těm ve sboru: „Uvrhněte na Něho své starosti, neboť On se o vás stará. Složte všechno, neboť jste před Bohem čisti. Putujete jako služebníci Boží.“

Bůh se staral o Eliáše, neboť Eliáš se staral o Boha. Všichni ostatní kazatelé ztratili v oněch dnech výhled, ztratili vůli Boží a lásku k Jeho Slovu; všichni se zmodernizovali. Ale bez ohledu na to, jak Jezábel – první dámě v zemi – dovolili držet krok s módou, bez ohledu na to, jak ostatní kazatelé všechno dovolovali ostatním ženám, Eliáš proti tomu vystupoval ve jménu Páně. Byl starostliv o to, co řekl Bůh a Bůh se staral o to, co Eliáš vyslovil, neboť vyslovoval slovo Páně. Bůh se stará, jestliže se staráte také, ale nejprve musíte být starostliví vy. Ano.

Pozorujte, byl starostliv, když Eliáše vyvolal z denominace Svým slovem. Zdálo se, že by musel umřít hladu, neboť nedostane ani desátek, ani obět'. Ale postaral se o Eliáše tak, že v době, kdy uposlechl slovo Boží, jej nenechal hladovět. Přikázal krkavcům, aby ho živili. Staral o Eliáše, neboť Eliáš se staral o Něho a On je Slovo.

ON se staral o Daniele, když Daniel byl tak velice starostliv o slovo Boží, že se upřímně modlil. Aniž by se ohlížel na králův zákaz; král řekl: „Nechci, aby se to ještě dělalo.“, Daniel otevřel okna, hleděl směrem k Jeruzalému a modlil se. Eliáš se staral o Boha a Bůh se staral o Eliáše. Daniel se staral o Slovo a Bůh se staral o Daniele. ON poslal ohnivý sloup, který od něho lvy zaplašil a zůstal s ním po celou noc. Bůh se staral, protože se Daniel staral. Ano. Upřímně se modlil, ačkoli věděl, že za to může být vhozen do lvové jámy, když neuposlechne výzvy denominace. Poklekl u okna bez obav, co lidé řeknou. Otevřel okno, protože to byl příkaz Boží, a denně se upřímně a poctivě modlil ke svému Bohu. Byl o Boha a Jeho příkaz starostliv, Bůh se opět staral o Daniele a Svůj příkaz – jeho postoj. Daniel byl starostliv o Boha a Jeho Slovo, a Bůh se staral o Daniele a jeho postoj ke Slovu. ON to bude tak činit pokaždé. Amen.

ON se postaral o ty tři Hebrejce, protože si upřímně cenili víry, která jim jednou byla předána, Slova Božího, a o ně byli starostliví, když zazněly ty pozouny. Měli příkaz od Boha: „Neklanějte se před sochou pohanského boha, neklanějte se jí a neuctívejte ji.“ Tak zněl ten příkaz. Když pozoun zazněl a řekli: „Ty, kteří se před sochou nepokloní, vhodíme do ohnivé pece.“, byli tak starostliví, že se k soše obrátili zády. To souhlasí. Bůh se o ně staral tak, že v okamžiku, kdy je zalilo horko, poslal do ohnivé pece čtvrtého muže, který se postaral o chládek. ON byl starostliv, protože byli starostliví.

Jestliže byste se chtěli držet nějakého ustanovení víry, pak se Bůh nestará, co děláte. Jestliže to chcete dělat, pak se nikdy o vás starat nebude, neboť děláte to, co říkají lidé. Ale jestliže se přidržíte Slova Božího jako pravého a upřímného vyznání a věříte, je Bůh je uzdravovatel a tentýž včera, dnes a až na věky, pak se o vás bude starat.

ON se staral tehdy, postaral se o ty Židy a poslal jim čtvrtého muže, který byl Kristus, aby je osvobodil. To víme.

Když volal ten malomocný: „Pane!“ – přišlo deset malomocných a upřímně volalo: „Pane, smiluj se nad námi!“ Oni byli o své osobní potřeby dostatečně starostliví a On měl moc se o ně postarat. Postaral se o malomocné, neboť se tak velice starali, že učinili vyznání a nazvali Jej Pánem.

ON se staral, když ten setník byl sám o sebe starostliv a poslal k Ježíšovi pro pomoc. Když setník prokázal svoji víru a odvrátil se od římských bůžků, byl

dostatečně starostliv a veřejným svědectvím se obrátil na Něho, aby přišel a uzdravil jeho služebníka. Ježíš se dostatečně postaral, že tam šel a uzdravil jej. ON se stará, jestliže jste starostliví. Ale nejprve si musíte dělat starost vy. ON byl starostliv.

Staral se, když se o Ježíše dostatečně staral Jairus. Byl pohansky věřící. Věřil, že On je správný, ale kvůli svému postavení v denominaci nemohl veřejně předstoupit a vyznat to. Když ale onemocněla jeho malá dcera a zemřela, tehdy Jairus ledacos pochopil, když viděl svou zesnulou dceru a dal najevo, že byl dostatečně starostliv, aby se odvrátil od nevěřících, kteří byli kolem něho. Nasadil si svůj malý kazatelský klobouk, šel a našel Ježíše. Když Jairus ukázal, že byl starostliv, ukázal Ježíš, že se dostatečně staral, šel a probudil ji z mrtvých. „Uvrhněte své starosti na Něho, neboť se o vás stará.“ Je jedno, co by to mělo být, On se stará.

Staral se dostatečně, i když k tomu nebyl žádný příkaz, nic o tom nebylo řečeno a On se o tom nikdy nezmínil; ale byl starostliv, protože ta malá žena se nemohla dostat do modlitební řady a řekla: „Jestliže bych se jen mohla dotknout lemu Jeho roucha! Já Mu věřím.“ Z důvodu její víry se staral, že se obrátil a vyvolal ji ve shromáždění a řekl, že ji její víra uzdravila. Byl starostliv, protože ta žena se starala.

Staral se, když ten nervově nemocný muž, v němž byla celá legie, se dostatečně staral, který v odporu proti démonům se svíjel mezi náhrobními kameny a vyšel blíže, aby se s Ježíšem potkal a vrhl se před Ním na zem. Ti ďáblové by nikdy nepřišli, kdyby si tento muž odtamtud nerazil cestu, aby se s Ježíšem potkal. Když byl dostatečně starostliv a vynaložil úsilí, aby zaujal stanovisko víry, postaral se dostatečně Ježíš, aby z něj legii ďáblů vyhnal. Jeho nervózní stav pominul. ON se stará, jestliže se staráte. Ano. Je starostliv, jestliže se staráte.

Když ten slepý muž před branami Jericha volal: „Ó Ježíši!“ To byl Žid, byl ortodoxní a měl vysoké postavení v synagoze. Ale když se ptal: „Co je to za hluk, co se tu děje?“ Tedy mu řekli: „Ježíš z Nazareta, prorok, tudy prochází.“

On křičel: „Ježíši, Synu Davidův!“ Ó, jaké napomenutí to bylo pro jeho pastora a kněze, kteří u toho stáli! Ale nestaral se o to, co říkal kazatel nebo kněz či někdo jiný. Měl zájem! Byl dostatečně starostliv o svůj zrak. Proto křičel. Když ten slepý muž byl připraven a dostatečně starostliv, aby volal, pak se Ježíš dostatečně staral, aby jej uzdravil. ON je tentýž včera, dnes a až na věky! ON se stará, když se staráte, ale nejdříve vy musíte být starostliví. Musíte dokázat, že jste starostliví.

ON se tolik staral, postaral se i o ženu, která žila s šesti muži a Jej poznala skrze Jeho znamení – dar rozeznání – jako Mesiáše, a odpustil jí každý hřích. Dal jí vodu, kterou nepřišla navázat, neboť Jej poznala. Řekla: „Pane, vidím, Ty jsi prorok.“, když jí řekl, co s ní nesouhlasilo. Po tomto dni vyhlížela, ale i když cele také patřila ke sboru, neměla přesto žádnou šanci. Když se však potkala s Mužem, který jí mohl říci, co s ní nesouhlasí, řekla: „Pane, vidím, že jsi prorok. Vím, že když přijde Mesiáš, bude tyto věci dělat.“

ON řekl: „JÁ to jsem.“

To stačilo. Byla starostlivá. Nechala tam stát vědro, běžela do města a řekla: „Pojďte, a pohleďte na Muže, který mi řekl o všech věcech, které jsem dělala. Není to sám Mesiáš?“ Byla na tom stejně jako Raab. Byla tak starostlivá, že zalarmovala celé město. Byla starostliva, protože se něco stalo. Potvrzené Písmo se naplnilo a udělalo to dokonale jistým. Byla starostliva. Nedbala na to, co muži nebo někdo jiný říkal; ona to viděla, byla tam, když se to stalo. Byla starostlivá. Byla starostliva o svůj lid, že každému z nich o Něm vyprávěla. Způsobilo to, že celé město uvěřilo v Ježíše Krista. Byla starostliva a On byl starostliv. Jistě, že byl.

Ježíš byl dostatečně starostliv o dnešní zvěst, aby se děly tytéž věci, které oznámil. Zemřel a vstal z mrtvých, aby ty věci skrze Ducha svatého – toho Utěšitele – poslal, aby dnes skrze Svou službu ukázal, že je stále ještě živ. ON se dostatečně stará. Nechceme se i my starat? To je ta věc, nechceme se my též starat? ON zemřel za tuto službu, zemřel, aby zde v tomto dni mohl být Duch svatý, aby mohl tyto věci ukázat. Byl o vás starostliv. Byl starostliv, aby Jej sem přivedl. Byl starostliv o to, aby předal vysvětlení. Postaral se o to, protože vás miloval. Byl dostatečně starostliv, aby poslal Ducha svatého a tím umožnil tuto dnešní službu.

Tak v těch dnech dokázal, že se staral, neboť přišel, aby potvrdil, co Bůh řekl, že On bude. Z tohoto důvodu Jej ta žena poznala. Řekla: „Vím, že když přijde Mesiáš, bude prorokem. Když přijde Mesiáš, oznámí nám tyto věci.“ Vidíte, byl dostatečně starostliv o Slovo Boží, aby je potvrdil. Amen.

Poslal Ducha svatého, aby nám v této době rozumového nahlížení skrze téhož Ducha svatého mohl stejným způsobem dokázat, že je stále ještě Mesiášem. ON je tentýž včera, dnes a až na věky. Nyní je tady otázka: Jste starostliví? Co si o tom myslíte? ON je zde, bylo to vždy znovu a znovu potvrzováno. Jste dostatečně starostliví, abyste tomu věřili? Jste dostatečně starostliví, abyste vyznali své hříchy, že jste převrácení? Vyznejte svoji nevíru a přijměte to. Jste dostatečně starostliví, abyste to přijali? ON byl dostatečně starostliv, aby zemřel a povstal z mrtvých, aby vám to přinesl. Jste dostatečně starostliví, abyste to přijali?

Myslím, že je to od časů Noemových v 1.Mojžíšově skrze všechna období dokazováno. Nemáme čas, abychom všechno probrali, ale vidíte, že je starostliv. Zemřel, abyste byli starostliví, aby vám byla cesta připravena, On tuto cestu připravil. Řekl přesně, co se na té cestě stane a co se děje. Dnes je tady a ukazuje, že je to pravda. Jste dostatečně starostliví v této zlé hodině, ve které žijeme, věříte tomu celým svým srdcem?

Ať jste v modlitební řadě nebo ne – o to nejde – jste starostliví? Uvrhněte svoji starost na Něho, On se o vás stará. Buďte při tom upřímní. Buďte dostatečně starostliví, upřímní, neboť On prostřednictvím Svého potvrzeného slova dokázal, že je starostliv. ON zaslíbil, že to pošle a učinil to. Ve Slově to zaslíbil, zde to je. ON je starostliv, co je potom s vámi? Jako další byste se měli vy starat.

ON byl dostatečně starostliv, dost se staral, aby každého nepřítele za vás porazil. Všechno, co se žádá od vás, je, být upřímnými a věřit tomu. ON zvítězil nad smrtí. Nad smrtí již nemusím vítězit, ta je již poražena. Již nemusím přemáhat nemoc, ani Kristus ne, ta je již přemožena. Já se musím dostatečně starat o to, abych tomu věřil. Bojíte se toho, co vám někdo řekl? Bojíte se lékařské diagnózy? Bojíte se, co vám řekne váš sbor? Bojíte se postavit se ďáblu opravdově na odpor? Řekněte: „Já jsem vyznal své hříchy, všechno jsem odložil, uvěřil jsem každému slovu, tady jsem, Pane. Stvoř ve mně starostlivost. TY jsi se staral o mne, já se starám o Tebe.“

Myslím na starou píseň plnou milosti: „ON se o vás stará. Ať za slunečního svitu nebo v stínu, On se o vás stará.“

Skloňme nyní své hlavy, nemůžeme prostě jít dále.

On se o vás stará,

On se o vás stará,

Ať za slunečního svitu

nebo v stínu,

On se o vás stará.

Zpívejme Mu to se skloněnými hlavami a celým srdcem:

On se o vás stará (podívejme se, co všechno učinil)

On se o vás stará

ať za slunečního svitu

nebo v stínu,

On se o vás stará.

On se o vás stará (Jestliže jste starostliví, zvedněte své ruce, zatímco zpíváte dále)

On se o vás stará
ať za slunečního svitu
nebo v stínu

On se o vás stará.

Nebeský Otče, v tomto čase, v této pozdní hodině dne vyznáváme z hloubi našich srdcí, že na základě Slova nyní víme, že jsi se vždy staral o ty Své. Ale problém je v tom, Pane: jsme starostliví také my? Chceme jen vzdělání a říkat: „Mám titul doktora a podobně?“ To znamená, pouze znát recept; ale to ještě neznamená, že ten lék byl také užíván.

Ó Bože, prosím dnes o to, aby každý z nás vzal utrpení Ježíše Krista do svého srdce – vzal na sebe Jeho utrpení, abychom poznali, že musíme nést také potupu Jeho jména. Kéž se vracíme s jásotem jako ti učedníci tehdy, protože jsme byli nalezeni za hodné nést pohanění Jeho jména. Dej to, Otče.

Já se budu hned modlit za nemocné, Pane, budu na ně pokládat ruce. Mnozí z nich pozdvihli své ruce, za mnohé se budeme modlit, mají modlitební lístky. Jsou tu někteří, kteří nepřišli včas, aby dostali modlitební lístek, ale oni budou věřit, Pane. Mohli pozvednout své ruce a zdá se, jakoby to udělalo celé shromáždění. Mnozí z nich jsou nemocní. Tyto kapesníky tu leží, a my cítíme Tvoji Boží přítomnost skrze pomazané Slovo. Uzdrav je, Pane. Dej, aby jejich přání byla zodpovězena.

A nyní od kapesníků ke shromáždění, k lidem, kteří tam sedí a trpí, Otče. Nech přijít přítomnost Páně a udrav je všechny. Uděláš to tohoto jitra ve Své Boží milosti, jestliže se vyznáváme, Pane? Já, jako Tvůj služebník, vyznávám, že jsem neschopný. Nemám jedinou věc, kterou bych Ti mohl předložit jako zásluhu. Jsme nehodní. Nikdo z nás to nemůže udělat. My nejsme hodni těchto věcí, o něž prosíme. Ale, Pane, víme, že Ježíš vešel do slávy, tam připravuje místo a vrátí se, aby nás vzal k Sobě. ON nám řekl, že nám pošle Utěšitele, který je Duch svatý. ON bude činit Jeho dílo a navždy zůstane s námi.

Ó Duchu svatý, Duchu Boží, přijď na nás nově dnešního rána a potvrď Svoji přítomnost, Pane, stejným způsobem, jak jsi to činil, když jsi putoval na Zemi, aby toto posluchačstvo vědělo, že jsi v těchto posledních dnech zde, abys potvrdil Své slovo a dokázal to: „Jak bylo ve dnech Lotových, tak bude při příchodu Syna člověka.“ Pane, ke Tvé cti a oslavě o to prosíme, zatímco se Ti sami skrze své vyznání předáváme. Očisti nás svou krví, Pane. Obmyj nás vodní lázní Slova a očisti nás v krvi. Postav nás za příklad, Pane, jako Petra v tom textu, který jsme

tohoto jitra četli, co řekl tomu nevěřícímu světu, neboť o to prosíme ve jménu Ježíše Krista. Amen.

Prosím, aby naše sestra šla v tomto okamžiku ke klavíru. Trochu jsme se zpozdili, ale nedostanu se k tomu tak často. Mějte s námi trpělivost, zůstaňte tu ještě několik minut. Budeme se modlit za všechny. Je tu Billy Paul? Rozdal jsi modlitební lístky? Které to byly? B, od 1-100. Některé z nich vyvoláme a uvidíme, jestli nám On dá to rozeznání. Co tomu říkáte? Hled'te, jestli je tu s námi. Jen Jej o to proste. Věříte, že to udělá? Kázal jsem a byl jsem pomazán, ale vidíte, při kázání jsem se od toho trochu odchýlil.

Nechť lidé povstanou. Beztak se budeme modlit za všechny. Začneme číslem jedna. Kdo má B, číslo jedna? Povstaň prosím, kdo má ten modlitební lístek. Ne, nechám je zde projít, přijdou z této chodby a tudy půjdou dolů. Kdo má lístek B číslo jedna? Myslíte, že není v budově? V pořádku, potom začneme... Ó, je mi líto, má dámo. V pořádku, B, číslo 2, jestliže jsme již začali s číslem jedna. Kdo má číslo dvě, zvedni ruku tak, abychom to mohli vidět. Pojď sem, paní, přímo sem. Kdo má číslo tři? Postavíme tu řadu podél stěny a tudy nějak se budou vracet. Dobře, modlitební lístek číslo tři. Kdo přijde? Je to ta dáma, která zde přichází? Neviděl jsem tvoji ruku, promiň prosím, sestro. Kdo má lístek číslo čtyři? Pozvedl bys prosím ruku, abych viděl, kdo jsi? Ten barevný bratr tamhle. Mohl bys sem, prosím, přijít, pane? Kdo má lístek číslo pět? Ten muž tam, přišel bys, prosím? Kdo má lístek číslo šest? Zvedl bys prosím svoji ruku. V pořádku, tamhle. Jeden pán. Číslo sedm? Takto zamezíme, aby nevznikl nával. Ty s číslem sedm pojď přímo sem. Číslo osm, přišel bys prosím, pane. Číslo devět. V pořádku, pane. Číslo deset. V pořádku, chlapče.

Zatímco na to myslíme: to nejlíbeznější, když sem přicházím, jsou ti malí chlapeci. Skoro mě to zabíjí, pomyslí-li na to, jak před krátkým časem stál přede mnou malý chlapec a řekl: „Bratře Branhame, udělal bys pro mne něco?“ Byl asi tak velký, jako tento malý hoch.

Ptal jsem se: „Co je to, můj synu?“

Řekl: „Modli se za moji maminku, ona užívá nadarmo Božího jména a má tak strašný život.“

Ptal jsem se: „Kde bydlíš? Tady ve městě?“

Odpověděl: „Ano.“

Chtěl, aby jeho maminka byla dobrou ženou. Není divu, neboť Izaiáš řekl: „A dítě je povede.“

Není to číslo deset? Dobře. Číslo jedenáct. Dobrá. Číslo dvanáct. V pořádku. Číslo třináct, čtrnáct. V pořádku. Patnáct. Číslo patnáct jsem neviděl. Číslo

patnáct. Šestnáct. V pořádku. Pojd' tudy, pane, chceš-li. Číslo sedmnáct, osmnáct. Neviděl jsem osmnáct. V pořádku, paní nebo sestro, s osmnáctkou. Dobře. Projdi tudy, paní. Vidíte, to jako modlitební řada stačí. Když jich tu stojí tolik najednou.

Až modlitební řada začne ubývat, ať Billy Paul nebo někdo jiný zde na podiu – nebo bratr Neville po nějaké chvíli, když uvidí, že modlitební řada ubývá, mi dá znamení, neboť bych chtěl prosit o Ducha svatého.

Má tento muž v pojízdném křesle modlitební lístek? Má. Můžete ho zavézt přímo do modlitební řady. Je tu ještě někdo, kdo by nemohl vstát? Někdo mu musí pomoci, až přijde na řadu. Nuže, myslete na to. Začněte tam, kde jsem přestal – u osmnáct nebo dvacet, začněte potom s dvacet jedna, dvacet dva a zaujměte svá místa, jak budete přicházet na řadu.

Jste nyní starostlivi? Věříte, že On byl vždy starostliv? Věříte, že se stará nyní? Jestliže byl jednou starostliv, pak takový bude vždycky. Věříte tomu? Nyní bych chtěl, aby všichni rozjímali; zůstaňte na svých místech a modlete se. Vy v posluchačstvu, modlete se též. Jak byl On starostliv? Nemohl se starat ještě více, žádný muž nebo prorok, nikdo nemůže přejít hranice zaslíbeného slova. Souhlasí to? Nyní se nestarám, i když jste prošli modlitební řadou již stokrát; ale vy, co tu stojíte a vy, co sedíte, jestliže je ve vašem životě hřích, nevíra, vyznejte to právě teď. Neopovažujte se sem přijít, jestliže jste to neudělali. Můžete sem přijít a bylo by úplně jedno, jak velice by byl ten muž pomazán, stál tu a pokládal na vás ruce, šlo by to o sto mil vedle, když tomu nevěříte. Musíte tomu věřit, musíte to vyznat, to musíte. Jestliže se sem díváte, jak... – doufám, že jste to pochopili. Pro Boha je zcela nemožné, aby vůči vám Své slovo nedodržel, jestliže vy dodržíte své slovo vůči Bohu. Hled'te, pokud tomu opravdu věříte, pak vás nic nemůže přivést k tomu, abyste o tom pochybovali. Ani čas, ani prostor vás nemohou přivést k pochybnostem. Vy tomu věříte. Věříte tomu?

Nuže, nyní se podívám na modlitební řadu. Pokud vím, znám jen tohoto muže tady a tamhle Gene Slaughtera, ale nevím, proč jsou tu. Nemám ani tušení, proč tu jsou. Bůh to ví. A vy, kteří tu nyní stojíte a víte, že o vás nic nevím, zvedněte svoji ruku. Jak mnozí v posluchačstvu vědí, že o nich nic nevím, zvedněte nyní ruce. Jak mnozí jsou si vědomi toho, že Ježíš Kristus o vás ví?

Jak mnozí jsou připraveni říci: „Věřím z celého srdce, že mne Ježíš uzdravil, když byl na Golgaté ukřižován.“? To souhlasí. Nuže, jestliže to již učinil, pak záleží na vaší víře, abyste to přijali. ON byl dostatečně starostliv, aby to udělal. Jste dostatečně starostlivi, abyste odložili každou pochybnost a věřili? Uvrhněte na Něho své starosti, neboť se o vás stará.

Jestliže jste nemocní, trpíte, víte, že jsem viděl deset tisíc krát tisíc věcí, které učinil Duch svatý při ochrnutých a dokonce při mrtvých, to víte.

Jeden muž padl asi před třemi týdny mrtev tady na podiu, přímo před námi. Jeho žena je diplomovaná zdravotní sestra. Ten muž prostě upadl. Sedí tu někde. Jeho žena je tady. A on tady také někde je. Ano, tamhle stojí. Jeho oči zapadly, ztemněly, prostě padl a já jsem šel k němu. Ona jej prohlédla – žádný srdeční tep, žádný puls. Byl mrtev. Položil jsem na něho svoji ruku a zavolał jeho ducha zpět ve jménu Ježíše Krista a on vstal.

Co je to? ON je vzkříšení a život. Já jsem to nebyl, byl to ten Utěšitel, který působil, Duch svatý, který se za nás přimlouvá. My jsme Jej přijali, nyní to leží na NĚm, aby se za nás přimluvil. Ale mohl by vás Bůh zachránit proti vaší vůli? Jistě ne. ON vás nemůže uzdravit proti vaší vůli, musíte tomu věřit.

Nuže, jak by to bylo, jestliže On může dokázat – jestliže mi Bůh dovolí, ukázat skrze dar Boží, že Ježíš Kristus je tu s námi, že Ježíš Kristus je Utěšitelem, že je Slovem. „Na počátku bylo Slovo.“ Souhlasí to? „Slovo byl Bůh. Slovo se stalo masitým tělem, a bydlelo mezi námi.“ Je to tak? Bible říká v Žid.4: „Slovo Boží je ostřejší než oboustranně ostrý meč, a je soudcem nad pohnutkami a myšlenkami srdce.“ Souhlasí to? To dělal Ježíš, aby dokázal, že byl pomazaným Slovem, Mesiášem. Ó! Nevidíte to? Kdo je Mesiáš? Pomazaný! Jaký Pomazaný? Pomazané Slovo! „A Slovo se stalo masitým tělem.“ ON byl pomazané Slovo! Vidíš to bratře Vayle? ON je pomazané Slovo!

Jestliže se Mu nyní svěříte, pak vás použije nad to, co víte, a dokáže, že je stále ještě pomazaným Slovem, které rozeznává myšlení srdce. Ó, jak může někdo ještě pochybovat? Věřte prostě! Nepochybujte! Vy, kteří tam sedíte, dnes dopoledne jsem to téma projednával. Když se jedna žena starala, protože nemohla přijít do modlitební řady, dotkla se lemu Jeho roucha a On se otočil. Věříte, že se to dnes může zase stát? Ano. Nuže, jak se Jej můžete dotknout?

Bible říká, že právě nyní je Veleknězem a sedí na pravici majestátu Božího a přimlouvá se na základě našeho vyznání. Vyznáváme, že Mu věříme. Chtěli bychom se dotknout Velekněze. Kdybychom se Jej dotkli, jak by potom jednal? ON je zde v podobě Ducha svatého. Pak by okamžitě odpověděl a řekl by vám to přesně. Souhlasí to? Věřte tomu nyní a zůstaňte prostě sedět. Buďte tiše, rozjímejte a dávejte pozor. Nuže, jestliže to udělá alespoň třikrát, stačí to, že ano? Třikrát, jestliže to udělá; jedna, dvě, tři, jestliže to udělá.

Jak se ti daří?

Okamžik, nejprve se budeme modlit. Vidíte, já nevím... ale toto zde je trochu jiné. Kázal jsem a nyní se na to zaměřím. Již dlouho jsem Pána pro to nevolal, ale Bůh Pán zná mé srdce, nechť splní vaše prosby. Věřím, že to učiní.

Nuže, zde stojí jedna žena. Neznáme se. Pokud vím, nikdy ve svém životě jsem ji neviděl. Mohla sedět někde mezi posluchačstvem, nebo mě může znát z nějaké literatury, ale nebeský Otec ví, pokud je mi známo, že jsem ji nikdy ve svém životě nepoznal. Je pro mne cizí.

Nuže, je-li On tentýž: Zde stojí muž a žena, kteří se potkali, jako Ježíš se potkal s ženou u studny, o čemž jsem před chvílí mluvil. ON se o ni staral. Tato žena možná není zadlužena stejnou věcí, jako tamta, ale někde něco není v pořádku. ON je o ni právě tak starostliv, jak byl o tamtu ženu. Vidíte, je starostliv. Když to viděl, tak to poznala. My dva nyní stojíme právě tak zde. Nikdy jsem ji neviděl.

Jestliže nyní ten velký Duch svatý, ten Neviditelný, se ve mně skrze smysl víry dosvědčí; On daroval smysl víry a Jeho Slovo nám Jej v těchto posledních dnech tak přiblížilo, že dokonce dovolil fotografii toho snímku, který je tamhle. ON to našim smyslům tak přiblížil a pomazal je, vzdálil se, a my Jej tu vidíme přicházet, působit mezi námi v podobě ohnivého sloupu. Neučinil to? Nyní je tady. Ví, že tu je. Má víra říká, že tu je. Jestliže zde tedy může být skutečností, aby mohl zasáhnout do života této ženy, jak to zaslíbil, pak by Duch svatý konal stejné dílo, které činil On.

Chtěl bych nyní, potom, co jsem kázal, mluvit krátce k tobě, abych zjistil – jak to On učinil s ženou u studny. Řekl: „Dej mi napít.“ Víš, zřejmě tam seděl a přemýšlel o tom, že oni odešli, aby nakoupili potraviny. Pak musel, jak víš, chvíli mluvit s ní. Otec Jej tam zavedl. To musel udělat. Byl na cestě do Jericha a šel přes Samaří, které leží na hoře. Musel tam jít.

Nějak jsem musel přijít z Arizony sem. Otec mne poslal, a ty jsi přišla sem. Je to přesně totéž. Nic se neděje skrze náhodu. Všechno se děje z určitého důvodu. Milost Boží jedná správně.

Nuže, neznám tě sice, ale vypadáš úplně zdravá, a může být, že tu nejsi pro tohle. Může to být pro něco jiného, kvůli některému rodinnému příslušníku, může se to týkat domácnosti, financí; nemám možnost to vědět, to víš. Ale jestliže On mi objasní, proč tu jsi, budeš vědět, jestli to je pravda nebo ne. Bude potom shromáždění věřit jako jedním srdcem? Nuže, slyšíte nás a natáčí se to, stojíme prostě zde na podiu.

Vidím tuto ženu, jak si takto drží hlavu. Trpí bolestmi hlavy, trápí ji migrény. Jsou to vytrvalé bolesti, celý čas. Je to pravda. Jestliže to souhlasí, zvedni ruku. Vidíte? Je to správné. Jiná věc: Má také nález na štítné žláze. To jí již bylo řečeno. Obtěžuje tě to, on měl pravdu, je to štítná žláza. Potom máš ještě komplikace, mnohé věci jsou s tebou v nepořádku; jsi nervózní, rozčilená a zmatená, někdy se ptáš: „Kde vůbec stojím, vevnitř nebo venku?“. To souhlasí, to je pravda. ON tě

zná. Nemohla by ses skrýt, i kdybys chtěla. Věříš, že On mi může říci, kdo jsi? Violo, vrať se domů, Ježíš tě uzdravil.

Věříte?

Já nic nevím, ale Ježíš Kristus ví všechny věci. Zde je někdo, koho také neznám. Ale Bůh nás zná oba. Věříš mi, že jsem Jeho prorok? Věříš, že tyto věci, které jsem kázal z tohoto Slova jsou pravda? Věříš tomu? Jestliže mi Pán Ježíš řekne, proč tu jsi, potom budeš věřit, že jsem Jeho služebník. ON to činí, protože je o tebe starostliv. Jeho starostlivost platí tobě. Dělá to, protože se o tebe stará. Stará se i o všechny ostatní, kteří stojí v řadě. Stará se o tebe. Měl jsi těžkosti, nehodu, autonehodu. Jsi z toho oťresen. To souhlasí. Máš potíže s kyčlí. To souhlasí. Bude to dobré a nervozita tě opustí. Jdi domů a děkuj Pánu a řekni: „Čest buď Pánu.“

„Všechny věci jsou možné, jestliže můžete věřit.“ V pořádku.

Věříš? Neznám tě, jsi mi cizí. Ale Bůh tě zná. Věříš, že mi může říci důvod, proč tu jsi, nebo něco jiného o tobě? Věřila bys tomu? Jedná se o jinou ženu, ty nejsi nemocná. Ne, nejde o tebe. Jsi tu kvůli někomu jinému, kvůli své matce. To souhlasí. Má také něco s kyčlí. Není tu. Je blízko místa, které vyhlíží anglicky, jak mám za to, nedaleko odtud, víš, že to tak je. Věříš? V pořádku. Ona je uzdravená.

Vidím dvě ženy. Jedna z nich byla podstatně starší. Divil jsem se, kde by to mohlo být. Díval jsem se, abych vypátral, kde to bylo. Bůh Pán ví všechny věci, že ano? A je mocen činit všechny věci. Věříte tomu? Amen. Není nádherný? Já Jej miluji. ON je můj život. Je všechno, co mám, je všechno, co bych chtěl.

Pomazání následovalo tuto dámu. Tamhle sedí jiná dáma, kterou trápí nervozita, má nádor pod paží. Souhlasí to? Když ona na tebe položila své ruce, cítila jsi se zvláště, nebylo to tak? Bylo to, když tě On uzdravil. Budeš uzdravena a ty berle již nebudeš potřebovat. Podívejte se, jak se jí vede, té ženě, za kterou tu bylo modleno. Pozorovali jste, co se stalo, když se modlila a já jsem se modlil za ni? Viděl jsem jinou ženu a díval jsem se tím směrem. Byl to silný pocit; ony se musí znát, jsou to přítelkyně, neboť ta paní tam měla cit pro tuto ženu, která tu byla. Potom ta žena šla tam a dotkla se jí. A když tu udělala, hleděl jsem tam a viděl jsem něco. Ona tam stála. Tu ženu jsem nikdy ve svém životě neviděl. Bůh v nebi to ví. Ó, proč ještě pochybujete? Jestliže jen můžeš věřit, pak by dokonce mohl od tebe vzít zlozvyky. Věříš tomu? Věříš, že tě uzdraví? Jdi, přestaň s tím, už si nezapaluj ani jedinou. Jdi a věř celým srdcem. Měj víru v Boha. Nepochybuj.

Věříte? Měli jsme již tři? Mějte víru v Boha. Nepochybujte. Věřte jen. Věříte, že Jeho pomazání je tady? Amen. Nepochybujte. Věřte!

Položím na tebe ruce a budu věřit. Budeš věřit se mnou? Ve jménu Ježíše Krista, nechť je tento bratr uzdraven. Amen. Mějte nyní víru, nepochybujte.

Okamžik, prosím. Něco se stalo tam mezi posluchači. Nemohl jsem to vidět. Je to za mnou, tam uvnitř. Myslím, že se to přede mnou právě skrylo. Zde je to. Vidím to ve stínu. Je to muž, který trpí nervozitou. Má hocha, který má epilepsii. Věř celým srdcem, pane. Ty to děláš? To je ono. V pořádku, polož tam ruku na toho hocha a on bude v pořádku. Amen. Čest buď Pánu!

Věříte? Dábel myslel, že by se před tím mohl skrýt, ale nepodařilo se mu to. Věříte? Ta věc se tu stále ještě někde pohybuje. Ó, z důvodu milosti a starostlivosti! Počkejte! Je tu někde ještě jeden epileptik. Tady je. Věříš? Měj víru! Věříš, že tě Bůh zná? Můžeš se vrátit do Ohia zdravý, pane Nelsone T. Grante. Tak se jmenuješ. Jestli věříš, pak tě ty věci opustí a nebudou tě již nikdy trápit. Toho muže jsem nikdy ve svém životě neviděl a nic o něm nevím.

Nemůžete to nyní skrýt. Duch svatý je zde.

Skleňme své hlavy a vzdejme Bohu čest. Pane Ježíši, děkujeme Ti, že jsi tentýž včera, dnes a až na věky. Tvá milost nikdy neselže, Pane. Je ve všech dobách táž. Prosím o to, aby Tvé veliké milosrdenství a dobrota zůstaly na těchto lidech. TY jsi byl dostatečně starostliv, Pane, přišel jsi a sám Sebe jsi potvrdil. TY jsi Bůh. Jsi ten veliký Duch svatý. Nechť tito lidé nyní věří, Pane, zatímco tu budou přecházet, a každý z nich nechť je uzdraven. Zatímco je zde Tvé pomazání, skláním se nad těmito kapesníky. Prosím, Pane, abys dal všechny tyto potřeby, Otče. Dej to, Pane, zde i v posluchačstvu.

Nechť každá osoba, která se nachází v Tvé Boží přítomnosti, je dostatečně starostlivá, aby nyní věřila, že jsi byl dostatečně starostliv, aby ses mezi Svým lidem v posledních dnech pozdvihl a dokázal to! TY je nemůžeš uzdravit, Pane, nemůžeš dělat, co jsi již učinil. TY jsi je již uzdravil. Jediné, co může být učiněno, je, přimět je k tomu, aby věřili. TY jsi dostatečně starostliv, přesto, že je mnoho nevíry, přes kterou klopýtáme, ale Ty se dostatečně staráš, aby ses mezi námi prokázal jako živý a vzkříšený. Nechť na Tebe uvrhneme své starosti, a každá osoba ve Tvé Boží přítomnosti je uzdravena v duši i na těle, skrze jméno Ježíše Krista. Amen.

V pořádku, procházejte takto, nechť se ti lidé přímo napojí. Billy je bude volat po skupinách. Nyní již nemluvme, vidíte, pomazání je na mně. Chtěl bych na vás pokládat ruce, zatímco je tady pomazání. Při tomto rozeznání se nemohu zastavit. Kdybych to udělal – kolik vás je tu, kteří si přejete modlitbu? Zvedněte ruku! Asi 70 %. Vidíte? Nyní je právě 12.50 hodin. Bude navazovat bohoslužba křtu. Já to nemohu dělat, ale vy můžete věřit. Jestliže On je dostatečně starostliv, aby se prokázal, pak byste i vy měli být dostatečně starostliví a věřit. Souhlasí to?

V pořádku. Ať se modlí celé shromáždění. Billy nebo bratr Neville by mohl držet mikrofon.

Skloníme hlavy a budeme se modlit, zatímco budou procházet řadou. Budu se nyní modlit za každého z vás, pokládat na vás ruce a prosit o to, aby každá posedlost zlého, kterou máte, od vás odstoupila, zatímco budete přecházet kolem tohoto pomazaného místa, jestliže to mohu takto vyjádřit. To pomazání je tam, vzadu, právě tak, jako tady. Dělán to a říkám kvůli vaší víře. Modlete se nyní všichni.

Ve jménu Ježíše Krista, ať je tento hoch uzdraven. Amen. Ó Bože, ve jménu Ježíše Krista, ať je náš bratr uzdraven. Amen. Ve jménu Ježíše Krista jsem poslušen Tvého příkazu, ó Pane. TY jsi řekl, tato znamení budou následovat věřícím. Těm věřícím, oběma z nich. Jestliže budou ruce pokládat na nemocné, bude to s nimi lepší. Ve jménu Ježíše to právě činím. Ve jménu Ježíše Krista pokládám své ruce na tohoto bratra. Amen. Ve jménu Ježíše Krista pokládám své ruce na našeho bratra za jeho uzdravení.

(Bratr Branham pokračuje s modlitbou za nemocné.)

Přináším upřímnou modlitbu z každého jednotlivce zde. Nyní jste starostliví. Ježíš je starostliv. Ježíš poslal zvěst. Poslal Svého Ducha. Poslal Své Slovo, poslal Svého služebníka. Všichni jsme starostliví. Vy také? Jestliže se staráte, pak tomu věřte! Přijměte to s upřímností. Stane se to. (Bratr Branham pokračuje v modlitbě za nemocné.)

ON se o tebe stará...

Staráš se o Něho? Jsi starostliv o Jeho Slovo? Amen. Pán vám požehnej. Skloňme na chvíli své hlavy. Věřím, že jsem všechny potřeby vnímal. Předložil jsem modlitební přání vás všech, že ano?

Před malou chvílí jsem se ve shromáždění dopustil malé chyby. Jsem jist, že si toho někdo všiml. Pán mě na to nyní upozornil. Řekl jsem někomu něco, co se vztahovalo na jinou osobu. Nevidím tu osobu, které se to týká, ale byl to někdo, nad nímž jsem vyslovil požehnání pro někoho jiného. Oni přicházeli skutečně velice rychle jeden po druhém, já jsem to nepostřehl, ano, nyní vidím, co to bylo. Je to ten muž a žena, kteří tu sedí, jestli se nemýlím. Včera večer jsem si s nimi podal ruku v jednom motelovém pokoji, nebo na dvoře motelu, v Jeffersonvillské vile. Něco jsem řekl tomu muži, řekl jsem „sestro“ místo „bratře“, když jsi tudy procházel. Všiml sis toho? Já jsem mínil tvoji ženu. Ona měla dlouhý čas problémy se stěvem. Vy jste z Illinois. Paní Mongalandová, to souhlasí, to je vaše jméno. Vy víte, že jsem vás neznal (mluví k oběma). Ale nyní jste ve správném

spojení. Věříte z celého srdce. Nastane kompletní vylučování a všechno bude úplně normální, jestliže věříš. Vidíte, to se děje během celého času.

To jediné, co vím, myslel jsem na toho muže ze včerejšího večera a myslel jsem, že má tak krásné vlasy, v prostředku učesané na pěšinku, ten šedovlasý muž, který tu sedí. Náhodně jsem se na něho podíval a viděl jsem, že světlo svítilo přímo nad ním. To to bylo. Potom jsem viděl to vidění. Nevěděl jsem o nich, kdo byli a vůbec nic. Ta dáma byla včera večer venku, já se ptal: „Přijdeš do shromáždění?“ Ona odpověděla: „Ano.“ Milost Boží to však vrátila nazpět (upozornila na omyl), týkalo se to jí. Všiml sis v modlitební řadě, že bylo řečeno něco, co jsem zaměnil? Bylo to pro tu sestru, ne pro tebe. To bylo správné. Týkalo se to té sestry tamhle.

Abyste vy, kdo jste prošli modlitební řadou, věděli, že tam byl Anděl Páně – On by vás mohl volat. Ale zatímco se vyvolává, tak slábnu, slábnu a slábnu. ON je o vás tak starostliv a já také. Mohl bych vzít ještě čtyři nebo pět navíc a již by přišel Billy, jak víte a odvedl by mne od pultu. Ale já jsem myslel – jistě, po všechna ta léta jsem byl s vámi v celém národě. Víte, že vás miluji. Ó, miluji vás, jako kdybyste byli mé vlastní děti. Jste mými dětmi evangelia. V Kristu jsem vás zplodil skrze evangelium. Míním, že jsem všechna přání zde a to všechno zodpověděl.

Miluji vás. A myslel jsem, že tam půjdu a položím na vás ruce, abyste viděli, že to učinil Duch svatý a přesto je potom ve shromáždění něco jako toto, myslím, co se událo v té modlitební řadě. Zmýlil jsem se, protože jsem tak rychle procházel a vyslovil jsem pozhánání, které bylo určeno někomu jinému. Ale Duch svatý se obrátil po shromáždění přímo na mne a ještě jednou mi to správně ukázal. Nevidíte, že je starostliv? Nuže, jste starostliví? Jste dostatečně starostliví, abyste řekli: „Od této chvíle je v mém srdci něco, co mi říká, že mé těžkosti pominuly. Jsem uzdraven, budu zdrav.“ Věříte tomu? Zvedněte své ruce. „Já tomu věřím!“ Bůh vám požehnej.

ON se o tebe stará...

Toto je prostě veliká slavnost lásky. Zpívejme to a podejme si vzájemně ruce.

ON se o tebe stará...

Dnes ráno jsem vás tak dlouho zdržel. Můj kazatel nekáže tak dlouho jako já. Pokusí se přinést vám zvěst dnes večer. Dáme vám vědět, jestli bude příští neděli bohoslužba s oznámeným tématem. I když nebudu kázat, přesto se bohoslužby budou konat. Tak vám všem Pán požehnej, jednomu každému. Myslím, že přímo na to bude bohoslužba křtu.

Povstali byste prosím na závěr na chvíli. Zpívejme ještě jednou. „Uvrhněte na Něho své starosti, neboť On se o vás stará.“ Jestliže jste o Něho starostliví, pak řekněme: „Pane, já...“ Jestliže toto uděláte, vydáte toto prohlášení: „Pane, vím, Ty se o mne staráš. Zvedám své ruce, že jsem o Tebe starostliv.“ Nechme své ruce pozdvižené v této slavnosti lásky v lásce k bližnímu, zatímco zpíváme.

ON se o tebe stará...

Zatímco skloníme své hlavy – ó, ta líbeznost mého Pána. Nepocit'ujete, jak Jeho láska vás táhne blíže k Němu? Řekněte: „Pane, miluji Tě. Miluji Tě. TY se o mne staráš, Pane. Staral jsi se o mne tolik, že jsi za mne zemřel, když jsem byl ještě hříšník. Byl jsi zraněn za mé přestoupení, Tvými ranami jsem byl uzdraven.“

ON se o tebe stará...

Myslete na to nyní, zatímco skláníte své hlavy. Poprosím bratra Edwardse zde, jestli by nás nechtěl propustit závěrečnou modlitbou. Ano, zpívejme ještě jednou. Myslete na to, ať za slunečního svitu nebo v stínu, On se stále ještě stará. ON se staral. Jste starostliví? Řekněte: „Ano, Pane. Slibuji, že budu starostliv, jdu kupředu. Od této chvíle jsem starostliv. Jsem starostliv o své svědectví.“

ON se o tebe stará...